

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

51. ČÍSLO / XVII. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 € / 12,05 Sk

20. PROSINCE 2009

Z obsahu:

Vilém ze Saint-Thierry
Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
2. prosince 2009
- strana 2 -

Columba Marmion
Galerie svatých kněží
- strana 4 -

P. Tadeáš Wojnar
V Roce kněží vzpomínka
na dobrého kněze
- strana 6 -

Proč vlastně evoluce? (4)
Nalezené fosilie
popírají evoluci
- strana 7 -

Panensví Mariino
Ignace della Potterie
- strana 8 -

Svěcená voda
Zdroj pomoci pro nás
i pro duše v očistci
- strana 9 -

Čistota srdce
- strana 9 -

Advent
Homilie Benedikta XVI.
při nešporách
28. listopadu 2009
- strana 10 -

Pán Ježíš o svých kněžích
Role kněze při pretváření
duší v Krista
- strana 11 -

V jedné z předchozích katechezí jsem představil postavu Bernarda z Clairvaux, „učitele sladkosti“, velkého protagonistu XII. století. Jeho životopiscem, velkým přítelem a obdivovatelem byl Vilém ze Saint-Thierry, u kterého se zastávám v úvaze dnes ráno.

Vilém se narodil v Liege mezi rokem 1075 a 1080 ve vznešené rodině. Byl obdařen živou inteligencí a vrozenou láskou ke studiu, navštěvoval slavné školy své doby, jako byla škola v jeho rodném městě a v Remeši ve Francii. Vstoupil do osobního kontaktu s Abelardem, učitelem, který aplikoval filosofii na teologii způsobem tak originálním, že to vyvolalo zmatek a opozici. Také Vilém vyjádřil své výhrady

Vilém ze Saint-Thierry

a vyzval svého přítele Bernarda, aby proti Abelardovi vystoupil. V odpovědi na tajemné a nedolatelné Boží volání, jakým je povolání k zasvěcenému životu, vstoupil Vilém do benediktinského kláštera v Saint-Nicaise u Remeše v roce 1113 a o nějaký rok později se stal opatem kláštera v Saint-Thierry v diecézi Remeš. V tom období byla velmi rozšířena potřeba očistit a obnovit řeholní život, aby autenticky odpovídal evangeliu. Vilém působil v tomto smyslu uvnitř svého kláštera a vlastně v benediktinském řádu. Nicméně setkal se s četným odporem proti pokusům o reformu, a tak i když ho přítel Bernard od to-

ho zrazoval, opustil benediktinské opatství, odložil černý hábit a oblékl bílý a spojil se tak s cisterciáky v Signy. Od té doby až do své smrti v roce 1148 se oddal modlitbě a kontemplaci Božích tajemství, která byla vždy předmětem jeho hluboké touhy, a psal spisy duchovní povahy, v dějinách mnišské teologie velmi významné.

Umění všech umění

Jedno z jeho prvních děl má titul *De natura et dignitate amoris* (Přirozenost a důstojnost lásky). Je zde vyjádřena základní Vilémova myšlenka, platná také pro nás. Základní energii, která hýbá lidskou duší, je – jak říká –

Obrázek, který vidíte na titulní stránce, pochází od neznámého autora a zdědila ho od svého duchovního vůdce, velkého ctitele tajemství Vtělení, jedna sestra z kongregace řeholnic od Kříže a Božského Srdce, kterou založila ctihodná Conchita Armida. Poslala nám tento obrázek se svým adventním přáním.

Již před týdnem jsme se zamýšleli nad obdivuhodným tajemstvím Vtělení a nehlubšího Božího pokoření a dnes onen neznámý autor opět obrací naši pozornost k tomuto tématu. Představuje nám ve své kresbě Pannu Marii, jak o tomto tajemství rozjímá sama nad sebou a nad svým požehnaným lůnem, ve kterém chová živého a skutečného Boha-Člověka. Rozjímá nad sebou jako Matka toho, který je Synem Nejvyššího, a přitom o něm může právem říct, že je to tělo z jejího těla a krev z její krve. Maria se stala čistým a vyvoleným mostem mezi nekonečnou božskou svatostí a naším lidstvem. Jako skutečně milostiplná a požehnaná dává počátek novému lidskému pokolení, které nikdy

nespadalo a nikdy nebude patřit pod moc Zlého. Proto toto „svoje“ tělo a „svoji“ krev odevzdá jako oběť Otci za spásu světa. Tento obrázek nám také představuje první svatostánek a současně první adoraci, ve které se své-

Editorial

mu Synu klaní Matka, jejíž úctu a lásku nikdo nikdy nepřekoná.

Maria rozjímá nad svým Děťátkem, které prožívá bezpečí, teplo a lásku jejího mateřského lůna. Než vyslovila svůj souhlas s Boží vůlí a přijala na sebe jedinečný úkol počít ve svém lůně a porodit Božího Syna, mohla položit Božímu poslu jistě více než jen jednu otázku. Copak neměla důvod obávat se, že nebude schopna vysvětlit svůj nový stav svému snoubenci? Nehrozilo jí nebezpečí, že bude vystavena veřejné hanbě, a dokonce nejtěžšímu trestu? Ale svatá Panna si nepřipouští nic, co by mohlo znamenat, že nedůvěřuje Božímu slovu. Hospodin, u něhož není nic nemožného, jistě ví, co dělá. Jestliže posílá na tento svět svého Syna a volí si k tomu

za matku právě tuto dívku, která na tomto světě nic nemá a nic neznámá, jistě ví, proč to dělá. Pán se postará. A že se jeho všemohoucnost o ni a o plod jejího života skutečně otcovsky stará, poznala už ze způsobu, jakým ji její nejčistší snoubenec svatý Josef přijal k sobě.

Nyní se blíží chvíle, kdy toto Dítě stejně zázračně, jak bylo počato, opustí zázračně svůj dočasný příbytek. Nikdo si vroucněji nepřeje připravit mu zde na zemi krásnější přijetí než tato požehnaná mezi ženami. Ale mladička Matka netuší, kolikrát ještě bude v nastávajícím životě vystavena příležitostem, aby vždy znovu a znovu osvědčila svou víru a důvěru ve slovo a moc Nejvyššího, která ji zastínila, kolikrát bude muset vynaložit všechnu lásku a vynalézavost svého mateřského srdce a všechno své lidské úsilí, aby Králi nebes a země učinila pobyt v tomto jeho pozemském království aspoň trochu lidsky snesitelným. Sotva si uměla představit, že k onomu tak vytouženému okamžiku, kdy poprvé spatří své milované a vytoužené Dítě, dojde v tak nevlid-

Pokračování na str. 13

láska. Lidská přirozenost ve své nehlubší podstatě spočívá v milování. Nakonec lidské bytosti je uložen jediný úkol: naučit se mít rád, milovat upřímně, autenticky, nezištně. Ale tento úkol je možno zvládnout jen v Boží škole a člověk tak může dosáhnout cíle, pro který byl stvořen. Vilém totiž píše: „Umění všech umění je umění lásky. Lásku probouzí Stvořitel přirozenosti. Láska je síla duše, kterou vede přirozenou tíhou na místo a k cíli, který je jí vlastní“ (*La natura e la dignità dell'amore* 1, PL 184,379). Naučit se milovat vyžaduje dlouhou a náročnou cestu, kterou Vilém rozděluje do čtyř etap, odpovídajících lidskému věku: dětství, mládí, zralost a stáří. Na této cestě si musí člověk ukládat účinnou askezi, spojit svůj vlastní život s Bohem – pramenem, cílem a silou lásky, až dospěje k vrcholu duchovního života, který Vilém označuje jako „moudrost“. Na závěr této asketické cesty zakoušíme velký klid a sladkost. Všechny lidské schopnosti, inteligence, vůle, city odpočívají v Bohu, poznávaném a milovaném v Kristu.

Láska s velkým „L“

Také v jiných dílech hovoří Vilém o tomto radikálním povolání k lásce k Bohu, které představuje tajemství života skutečně šťastného, a popisuje ho jako ustavičnou a narůstající touhu, kterou vložil sám Bůh do lidského srdce. V jedné své meditaci říká, že předmětem této lásky je Láska s velkým „L“, tj. Bůh. To On se vlevá do srdce, které ho miluje, a uschopňuje ho k jeho přijetí. Daruje se do sytosti a takovým způsobem, že touha po tomto nasycení se nikdy nezmenšuje. Toto úsilí o lásku je uskutečněním člověka (*De contemplando Deo* 6, passim, SC 61bis, str. 79–83). Zarážející je skutečnost, že Vilém, když mluví o lásce k Bohu, přikládá velký význam citové dimenzi. Drazí přátelé, naše srdce je

Pokračování na str. 12

Velká setkání

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

**Jak to, že ke mně přichází matka
mého Pána?**

Ještě dříve, než budeš slavit narození Božího Syna, můžeš spolu s Marií nahlédnout, jak Duch Svätý řídí lidské kroky, aby je přivedl na místo, kde pro ně připravuje své zázračné dary. Přijímáš-li toto pozvání, ponoř se s jeho pomocí do posvátných čtení a přenes se v duchu do městečka Nazareta.

V těch dnech se Maria vydává na dalekou cestu za svou příbuznou. Které jsou to dny? Dny, které následují krátce po onom okamžiku, kdy pokorným souhlasem otevřela své panenské lůno Ježíšově zázračné přítomnosti.

Maria se stává živým stánkem živého Boha, vzácnějším než všechny zlaté nádoby, které ho kdy budou přechovávat. Čistá a pokorná služebnice Páně cítí naléhavou potřebu posloužit svému Hostu, aby ho donesla tam, kde na něho toužebně čekají. Je to láskyplná mateřská služba, které už zůstane věrná až do konce časů. I ty patříš k těm, které tak navštěvuje a přináší ti s láskou svého Syna.

Doprovod' Marii na její dlouhé pouti. Cíl je daleko, cesta k místu *vysoce v horách* je také náročná. Ale když se jedná o to, posloužit Bohu a bližním, mladičká poutnice nebdá námahy a neúnavně *spěchá* k Alžbětě.

Kráčí lehce jako laň, neboť její srdce překypuje radostí. *Jak líbezná je, když po horách jdou nohy, jež nesou dobré poselství a ohlašují spásu.*⁽¹⁾ Každý její krok je novým veršem nekončící písně chvály velkému Bohu: *Dobře je chválit Pána, tvé jméno oslavovat zpěvem, Svrchovaný. Působíš mi radost svými činy, veselím se z díla tvých rukou.*⁽²⁾ Čím zřetelněji cítí, jak je *nepatrná*⁽³⁾, tím větším úžasem ji naplňuje skutečná přítomnost toho, který je mocný, tím větší je její radost z *velkých věcí*, které jí učinil. Opravdová radost je sestrou pokory a úžasu; do srdce, ve kterém se rozhostila pýcha, taková radost nikdy nezavítá.

Mariina radost je však něco mnohem více než jen štěstí jedné prosté nazaretské dívky.

Mariina radost je však něco mnohem více než jen štěstí jedné prosté nazaretské dívky.

V jejím velkodušném srdci již *jasají všechna pokolení*, která díky plodu jejího života Bůh *nasytí dobrými věcmi*. Zpívej se svatou Paninou její vděčnou chválu Pánu a v upřímné radosti zapomeneš na únavu z cesty, protože jako ona poznáš, že *radost z Hospodina je tvoje síla*⁽⁴⁾.

Maria přináší Ježíše tam, kam ji vede Duch, a všude, kam přichází, sama moc Nejvyššího ji už připravuje místo. Vstup spolu s ní v tiché úctě do Zachariášova domu. Slovy, která zazní z Alžbětiných úst, ti Duch Svätý znovu výmluvně připomene, koho to doprovázíš. Poslouchej dobře a uč se od Alžběty, jak máš její prorocký pozdrav přednášet své nejvznešenější Paní.

Požehnaná mezi ženami a požehnaný plod života tvého!

To nejsou pouhá slova ani lichocení, to je zpráva o zázraku a vyznání víry v tajemství, které převyšuje všechno pomýšlení. Kdykoliv ta slova vyslovuješ, říkáš je s oním Alžbětiným vyznáním, plným pokorného a vděčného úžasu. *Jak jsem si zasloužila, že Matka mého Pána přišla ke mně?* To je úžas, který tě zaplaví jen pod vlivem Ducha Svatého a který odpovídá úžasu, s jakým i Maria *velebí Hospodina*. Nemůžeš se jí lépe zavděčit, než když sdílíš její vědomí, že Bůh na nás shlíží, ačkoliv jsme si to nezasloužili, neboť jsme jen *nepatrní služebníci*. To je důvod, proč Maria tento pozdrav tak miluje, proč ho touží slyšet z tvých úst třeba padesátkrát, i sto padesátkrát: protože těmito slovy nejen chválíš Boží Matku, ale v ní a spolu s ní *velebíš Nejvyššího za velké věci, které nám činí jeho milosrdenství*.

Ale je tu ještě další důležité Alžbětino svědectví. Při této návštěvě se *nesetkávají pouze dvě svaté příbuzné*. Této slavnosti se účastní také *požehnané plody jejich života*. Již při prvním Mariině slovu Alžbětino dítě *radostně zaplesá* v jejím lůně. Ježíš, který chová takovou lásku k maličkým, bude je brát do náruče a žehnat jim,⁽⁵⁾ setkává se dnes obdivuhodně s dítětem, *které půjde před jeho tvář připravit mu cestu* a které svou radost z oblažujícího setkání projevuje v matčině lůně tak zjevně a živě.

Skloň se pokorně před tajemstvím a darem života i před Tvůrcem, který chová lidskou osobu v mateřském lůně v takové úctě, že za ní posílá svého Syna v lůně svaté Pan-

Liturgická čtení

1. čtení – Mich 5,1-4a

Toto pravi Hospodin: „A ty, Betléme efrafský, maličky jsi mezi judskými rody, z tebe mi vyjde ten, který bude vládcem v Izraeli, jeho původ je od pradávna, od věčnosti. Proto je Hospodin opustí až do doby, kdy rodička porodí; potom se zbytek jeho bratrů vrátí k synům Izraele. Bude stát a pást v Hospodinově síle, ve velebnosti jména Hospodina, svého Boha, oni pak budou požívat míru, neboť jeho moc se rozšíří až do končin země. On sám pak bude pokojem.“

2. čtení – Žid 10,5-10

(Bratři a sestry!) Když Kristus přicházel na svět, řekl: „Dary ani oběti jsi nechtěl, ale připravils mi tělo. V celopalech a v obětech za hřích jsi neměl zálibu. Proto jsem řekl: ‚Tady jsem, abych plnil, Bože, tvou vůli, jak je to o mně psáno ve svitku knihy.‘“ Po prvních slovech „dary ani oběti, celopaly ani oběti za hřích jsi nechtěl a neměls v nich zálibu“ – a přece to všechno se obětuje podle Zákona – hned dodává: „Tady jsem, abych plnil tvou vůli.“ To první ruší, aby ustanovil to druhé. A touto „vůlí“ jsme posvěceni obětováním těla Ježíše Krista jednou provždy.

Evangelium – Lk 1,39-45

V těch dnech se Maria vydala na cestu a špěchala do jednoho judského města v horách. Vešla do Zachariášova domu a pozdravila Alžbětu.

Jakmile Alžběta uslyšela Mariin pozdrav, dítě se radostně pohnulo v jejím lůně. Alžběta byla naplněna Duchem Svätým a zvolala mocným hlasem:

„Požehnaná tys mezi ženami a požehnaný plod života tvého! Jak jsem si zasloužila, že matka mého Pána přišla ke mně? Vždyť jakmile zazněl tvůj pozdrav v mých uších, dítě se živě a radostně pohnulo v mém lůně! Blahoslavená, která jsi uvěřila, že se splní to, co ti bylo řečeno od Pána!“

ny, aby ji svou přítomností posvětil. Pros spolu s nejsvětější Matkou za všechny lidské plody, kterým nemá být dopřáno, aby se radovaly, protože nenašly lásku a přízeň a hrozí jim nemilosrdná smrt. *Bože zástupů, shlédni na révu, kterou tvá pravice zasadila, ochraň výhonek, který sis vypěstoval, zachovej ho na živu, a budeme velebít tvé jméno.*⁽⁶⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Iz 52,7; ⁽²⁾ Ž 92,2.5; ⁽³⁾ Lk 1,48;

⁽⁴⁾ srov. Neh 8,10; ⁽⁵⁾ srov. Mk 10,16;

⁽⁶⁾ srov. resp. žalm 80

Dne 21. 3. 2001 u příležitosti 1500. výročí příchodu svatého Benedikta do poustevny v Subiacu děkoval kardinál Sodano Bohu: „Mladý Benedikt přišel do této skalní pustiny, aby se zcela zasvětil rozjímání o Bohu. A po 1500 letech nám dále připomíná základní povinnost našeho života: milovat Boha nade všechno... Mladý Benedikt zde založil benediktinskou rodinu jako školu služby Bohu, aby přivedl během dalších staletí nesčetné množství mužů a žen k důvěrné jednotě s Kristem podle evangelia.“

Jedním z nich je Columba Marmion, opat kláštera Maredsous (Belgie), který byl 3. září 2000 prohlášen za blahoslaveného. Josef Marmion se narodil v Dublinu na Zelený čtvrtek 1858 jako jeden z devíti dětí. Protože první dvě děti rodičům zemřely, obrátili se na svatého Josefa, aby si na jeho přímlovu vyprosili dalšího syna. A skutečně se dočkali tří synů, z nichž budoucí kněz Columba dostal z vděčnosti jméno Josef.

Jeho otec měl důležitou funkci v exportní irské organizaci, ale byl to horlivý křesťan. Když už byl jeho syn seminaristou, řekl mu: „Ani uprostřed tíživých úkolů neuplyne mnoho minut, kdy se zcela neobětují Bohu.“ Josefova matka sdílí náboženské ideály manžela, a tak se rodiče stávají pro rodinu příkladem zbožnosti. Tři ze čtyř jejich dcer se staly řeholnicemi.

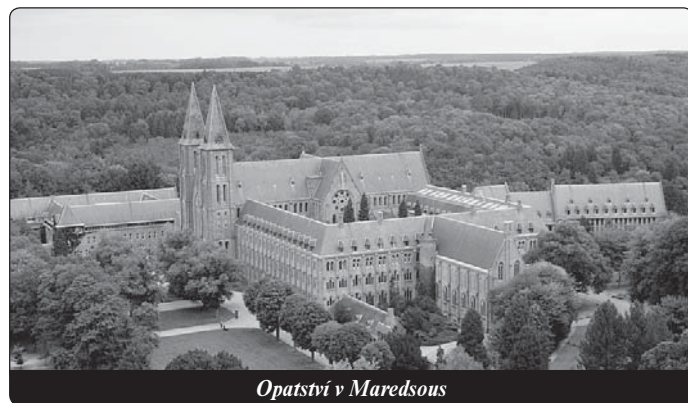
Josef byl velmi milý a laskavý a všichni ho měli rádi. Měl ve zvyku všechno hodnotit ve světle víry. Svému strýci, který stále mluvil jen o bankách a obchodech, Josef jednou odpověděl: „Ale strýčku, peníze nejsou přece všechno!“ – „Chlapeče, ty nevíš, co jsou to peníze. Nemůžeš to ještě pochopit!“ Otec Marmion později vzpomíná: „Nyní je můj strýček na věčnosti a jistě má na peníze názor, který se blíží mému!“ Po skončení gymnaziálního studia se Jo-

sef rozhodne pro seminář. Ale hned se dostává silné pokušení proti kněžskému povolání. Pod tíží zkoušky hledá přítele, u kterého by mohl najít útěchu. Ve skutečnosti by ho tento přítel se světskými zájmy od semináře jen odradil. Našel jiného přítele, horlivého katolíka, který ho upozorňuje na ďáblové nástrahy a posiluje ho v jeho předsevzetí zasvětit se zcela Bohu. Josef v tom spatřuje ruku Boží prozřetelnosti, kterou mu vyprosila jeho sestra Růžena.

Jaký je duch, který tě vede?

Pater Marmion později napíše: „V každé duši usilují o vedení tři duchové: duch klamu a rouhání, který od počátku našeptává opak toho, co chce Bůh; duch světa, který nás vede k tomu, abychom všechno posuzovali podle tužeb smyslů tělesné moudrosti, ale moudrost tohoto světa je v Božích očích hloupost (srov. 1 Kor 3,19). A konečně je to duch Boží, který nás nabádá, abychom pozvedli své srdce od své přirozenosti a žili podle víry. Tento duch nás také naplňuje pokojem a radostí a přináší v nás ovoce, o kterém mluví svatý Pavel (srov. Gal 5,22). Duch Boží nám také vyčítá naše hříchy a naplňuje nás synovskou důvěrou k nebeskému Otci.“

Josef tedy v lednu 1874 vstupuje do velkého semináře Holly Cross, kde je 80 chovanců. Pro svou veselost a družnost je bě-

Opatství v Maredsous

GALERIE SVATÝCH KNĚŽÍ Columba Marmion

hem rekreačních přestávek vždy středem nějaké skupiny, ve které se ozývají výbuchy smíchu. Když ho někdy otec ředitel kárá pro přílišnou živost, přijímá tyto výtky pokorně. „Je to trpký, ale užitečný lék: je třeba ho přijímat kvůli dobrému zdraví,“ říká. Vyšlou ho studovat do Říma, kde stráví dva roky. 16. června 1881 přijímá kněžské svěcení v kapli irského institutu. Cestou zpět se zastaví v benediktinském opatství v Maredsous v Belgii. Když překročil práh tohoto kláštera, uslyšel vnitřní hlas: „Chci tě mít zde!“ Bylo třeba pěti let, aby odpověděl na toto pozvání. Když se vrátil do Irska, byl kaplanem v Dundrumu na jih od Dublinu. Další rok přednáší filosofii v semináři Holly Cross, kde kdysi studoval. Čtyři roky v něm zraje rozhodnutí, než v roce 1886 se souhlasem arcibiskupa vstoupí do kláštera.

Jeho rodina a důvěrní přátelé jsou o jeho novém zaměření již dávno informováni. Když se to však doví veřejnost, překvapení je spojeno se zklamáním. Ozvou se kritiky této nepochopitelné změny. Ale on jen poslechl Pánovo volání. Později vysvětluje: „Než jsem se stal mnichem, nemohl jsem konat více dobra, než se koná tam, kde jsem žil. Uvažoval jsem a modlil jsem se a pochopil jsem: jistotu, že plním vůli Boží, mohu mít jen v praktikování řeholní poslušnosti. Proto jsem opustil vlast, zřekl jsem se svobody i všeho... Byl jsem ještě příliš

Opat Columba Marmion

mladý jako profesor a měl jsem to, čemu se říká dobré postavení, přátelé mi byli velmi nakloněni, ale neměl jsem příležitost k poslušnosti. Stal jsem se mnichem, protože jsem objevil krásu a velikost poslušnosti.“

Získat pravou svobodu

Josef Marmion přišel do Maredsous 21. listopadu 1886. Přisnost mnišského života kontrastuje s jeho expanzivní radostí. Vzdálenost od rodné země představuje první zkoušku. Obdržel řeholní jméno Columba, které patří jednomu svatému irskému mnichovi, ale toto jméno mu připomíná to, co opustil. Navíc neovládá příliš francouzštinu a vynakládá velké úsilí, aby hovořil správně. Konečně velmi omezený počet dopisů, které může napsat, a omezení, která se zde kladou výkonu jeho kněžské služby, v něm budí dojem, že opouští přátele a osoby, které se k němu utíkají. Pro Ira, který je zvyklý na přátelskost, je tato izolace velkým utrpením. „Měl jsem dojem, že v den, kdy jsem vstoupil do Maredsous,“ napsal 30. listopadu, „udělal jsem tu nejhlupejší věc na světě.“ Jednoho dne se zlomeným srdcem se vrhá před svatostánek: „Ježíši můj, Tys mě zavolal, jsem zde pro Tebe!“

V Božích rukou

Starý a rigorózní magistr noviců posuzuje povolání kaplana ze zámoří skepticky. Mezi těmito dvěma panuje úplný protiklad charakterů. Aby překonal

nedostatek osobních sympatií k magistrovi, zvykne si novic chodit za ním každý večer a vyznávat mu pokorně chyby, kterých se ten den dopustil. Věnuje se především s horlivostí Božím věcem, hlavně modlitbě a duchovní četbě. V roce 1909 napsal jednomu ze svých přátel mnichů, který se setkal s podobnými těžkostmi: „Bude nutno, tak jak se to stalo mně v prvních letech v Maredsous, vrhnout se po hlavě do Božích rukou. Zkuste, drahý synu, hledat všechno v Něm. Zkuste se stát vnitřně člověkem, který je zcela podřízen Bohu, a spoléhat se pouze na Něho.“ Četba bratra Columba je zaměřena různými směry: Písmo svaté, především listy svatého Pavla, svatý František Saleský, svatý Tomáš Akvinský, Ludvík di Blois, svatý Jan od Kříže, svatá Terezie z Avily, svatá Kateřina Sienská, don Olier, Mons. Gay atd. Aniž by to tušil, připravuje se tak na budoucí duchovní konferenci, které budou spojeny do několika knih.

Postupem času roste v jeho duši stále více přesvědčení, že našel své správné povolání. Jednomu příteli svěřil: „Jsem tam, kde mě Bůh chtěl mít. Našel jsem velký mír a jsem nesmírně šťasten.“ Slavné sliby složil P. Columba 10. února 1891. Následující neděli požádá jeden farář z okolí Maredsous o mnicha, aby kázal v jeho kostele. „Máme tu jednoho mladého mnicha cizince,“ odpoví převor, „ale myslím, že ho k vám poslat nemůžu, protože jeho francouzština ještě není dokonalá a nevím, jaké jsou jeho kvality.“ – „Ale pošlete mi ho, aspoň to bude pro moje farníky změna.“ Po mši svaté farář prohlásí, že takového kazatele ve farnosti ještě neměl. Od té doby je „irský otec“ žádaný v celé oblasti. I když si je otec Marmion vědom svého kazatelského talentu, ví nicméně, že je neužitečné „kázat do větru“, pokud řečenému slovu nepředchází intimní spojení s naším Pánem v „temnotě“ a mlčení modlitby.

Opat Columba Marmion

V říjnu 1900 je P. Marmion jmenován převorem kláštera v Mont César nedaleko Lovaně. Jako opata má otce Roberta de Kerchove, energického a chladného muže s poněkud kousavou autoritou. Pater Columba opouští Maredsous s obavami, ale odevzdá se zcela do vůle Boží. Opat je toho názoru, že mniši mají setrvat stále v klauzуре, zatímco P. Columba, plný apoštolské horlivosti, má sklon odpovídat na četné požadavky, které přicházejí z okolí. Mezi ním a opatem však nevzniknou rozpory, protože P. Marmion je vždy ochoten se podřídit opatovi. Jednoho dne v roce 1905 ho přepadnou četné pochybnosti; přemýšlí o budoucnosti a zdá se mu, jak by to bylo krásné, kdyby se mohl řídit podle svého. Ale podívá se na kříž a zvolá: „Ne jak já chci, ale jak Ty!“ Prohlásí: „Kdyby mi byl Kristus v tom okamžiku řekl: – Dávám ti bílý papír, zaříd' svůj život tak, jak chceš. Vezmi pero, napiš to a podepiš! – odpověděl bych: – Ne, Ježíši, nechci mít pro svůj život žádné plány. Toužím jen plnit Boží plán, který jsi pro mě určil. Ty mě povedeš. Zcela se odevzdávám do Tvých rukou.“

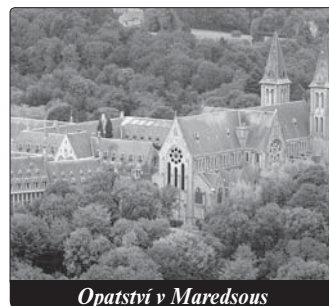
Aktivita, nebo aktivismus?

Převor Columba je pověřen, aby se stal profesorem teologie. Vyučuje tuto vědu podle své in-

teligence, své záračné paměti, ale především se svým srdcem hořícím láskou k Bohu. V jeho očích je teologie potravou pro modlitbu a orientací k pravému dobru, aby za ně děkovala nebo o ně prosila. Aktivita nového převora se uplatňuje také při duchovních obnovách v četných belgických komunitách i v různých anglických kláštorech. Jen intenzita jeho spojení s Bohem vysvětluje plody jeho horlivé aktivity, která by se snadno mohla stát sterilním aktivismem.

28. září 1909 zvolí bratři 52letého otce Marmiona opatem v Maredsous. Zvolí si heslo: „Spíše sloužit než vládnout.“ Kdybychom chtěli zdůraznit hlavní kvalitu, která přiměla jeho spolubratry, aby ho vybrali za opata, vzali bychom v úvahu jeho pověst hlasatele správné nauky. Při duchovní obnově, kterou pořádal v Maredsous před svou volbou za opata, pochopila komunita, že v něm bude mít pravého učitele duchovního života. Nicméně řídit společenství více než jednoho sta mnichů není jednoduché. Díky svému stálému spojení s Bohem zachová si P. Columba vnitřní pokoj a nezdočný optimismus, když jde o to, pečovat o blaho duší. Pod jeho vedením zažil klášter široký rozkvet duchovní i intelektuální. Nastal rozkvet povolání. Ale P. Marmion neopomíjí ani časné otázky. Zajistí pro klášter elektrický proud a ústřední topení, což bylo v tomto období v kláštorech ojedinělé.

Všem osobám všeho věku a ze všech sociálních vrstev, které u něho hledají duchovní orientaci, ukazuje rezolutně směr: duchovní život je především hle-

Opatství v Maredsous

dání Boha. Trvá na tom, že Ježíš Kristus musí být středem každé modlitby a jedinou cestou spojení s Bohem. *Nikdo nepřijde k Otci, leč jen skrze mne* (Jan 14,6), říká Ježíš.

Síla pravdy

Před hříšníky se jeho jasnožřivost spojuje s velkou láskou. Opakuje: „Jsem přesvědčen, a to z vlastní zkušenosti, že duše je možno přitáhnout nikoliv diskuzí, ale dobrotou. Nezískáme někoho, když ho přesvědčujeme, že je na omylu, ale když mu naopak se sladkostí a dobrotou ukážeme pravdu.“ Dokládá to následující příklad. V jednom velkém městě za první světové války se jeden ubohý kněz, jehož víra i mravy již před několika lety ztroskotaly, oddal spiritismu a stanul na prahu smrti. P. Marmion ho několikrát navštívil. Přátelsky spolu hovořili. Když se jeho stav zlepšil, poseděli spolu u čaje. Kdykoliv se P. Marmion nakonec dotkl duchovního stavu kněze, obdržel rozhodně negativní odpověď: „Radil jsem se, ... jsem tak spokojen, ... nechci nic měnit.“ Opat požádal o modlitby za tuto duši a sám se za ni Bohu obětoval. Po devíti neplodných návštěvách velmi zarmoucený neztratil nicméně odvahu a jako poslední pokus poslal dotčenému poselství, ve kterém se projevuje jeho apoštolské srdce plné lásky i váha jeho nadpřirozených darů. Udeřila nakonec hodina milosrdenství: kněz mu poslal lístek: „Vyhral jste tu partii. Přijďte, čekám Vás!“ P. Marmion podnikne všechny potřebné kroky a na Štědrý den smíří tuto duši s Bohem. Brzy nato kněz odevzdal svou duši Bohu s projevy lítosti a lásky.

Horlivost P. Marmiona pro duše nachází svůj zdroj v intenzivní úctě k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu. Chová tu nejvyšší úctu k oběti mše svaté, obnově kalvarské oběti a svědeckví Kristovy lásky k nám. „Během konventní mše, kterou zpíváme každý den, mám čas rozjímat

P. Tadeáš Wojnar

V Roce kněží vzpomínka na dobrého kněze

o velkém aktu, který se na ol-táři odehrává. Vícekrát jsem cítil, jak mé srdce přetéká radostí a vděčností při myšlence, že mám v Ježíši přítomným na ol-táři smírnou obět hodnou Otce a nesrovnatelné zadostučinění. Kolik milostí získáváme ve mši svaté! Žádný světec, ani Panna Maria nebyla schopna vyčerpat z této oběti všechny plody, které jsou v ní obsaženy.“ Tato jeho zbožnost se projevuje také v každodenní pobožnosti Křížové cesty.

„A chci sem vstoupit!“

Pater Columba chová také hlubokou úctu k Panně Marii. „Musíme být skrze milost tím, čím je Ježíš svou přirozeností: děti Boží a děti Mariiny,“ opakuje často. Jednou mu někdo řekl: „Růženec je dobrý tak pro ženy a děti.“ – Připusťme, ale co řekl Ježíš? *Jestliže nebudete jako malíci, nevejdete do nebeského království* (Mt 18,3).

Trináct let, po která vedl otec Marmion klášter jako opat, jsou poznamenána strašnými roky první světové války. Když do Belgie vtrhlo německé vojsko, obával se opat, aby okupanti neodvedli novice do armády. Rozhodl se proto přemístit je do Anglie a pak do Irska. Vznikly z toho četné potíže, nepochopení a napětí v Maredsous. Ústav v Irsku v Edermine připomínal spíše prázdninový pobyt pro studenty než klášter. Propukla zde roku 1916 krize, která trvala až do roku 1918. P. Marmion oprávněně napsal: „Potřebuji vaše modlitby, protože někteří mladí kněží mě zarmucují svým vypočítavým chováním a chladnou lhostejností k mým pokynům... Pokoušel jsem se získat je trpělivostí a modlitbou, ale zatím neúspěšně. ... Porušují kanonické právo i stanovy svaté Řehole.“ Případ se dostal až do Říma před kongregaci pro řeholní život. Opat přitom osvědčil velkou pokoru a poslušnost. Nako-nec byl dům v Edermine v roce 1920 uzavřen.

Konec velké války přinesl další problémy. Všude zavládla nová mentalita, důsledek pádu sociálních bariér. Pater Marmion se snažil pochopit cizí způsoby mladých mnichů. Mnozí se vrátili z války, kde působili jako ošetřovatelé nebo polní kaplani. Nebyli schopni v krátkém čase odložit zvyklosti, které si u armády osvojili. „Bojím se příchodu těchto mladých mnichů, byli tak dlouho zbaveni našich tradic a našeho mnišského ducha.“ A přece, většina z nich se přizpůsobí díky duchu víry.

Tak velké množství zkoušek vyčerpal předčasně opatův organismus a přivedlo ho na práh smrti. V posledních okamžicích, které jí předcházely, se spojil s Ježíšovým umučením skrze křížovou cestu. Jeho poslední slova byla: „Ježíši, Maria, Josefe!“ Svou duši odevzdal pokojně nebeskému Otci 20. ledna 1923. Díky otci Raimondu Thibautovi, jeho sekretáři, zůstala zachována slova jeho ústní nauky ve třech slavných knihách: *Kristus, cesta duše* (1917), *Kristus a jeho tajemství* (1919) a *Kristus, ideál mnicha* (1922). Všechny tři P. Marmion revidoval. Dosáhl velkého nákladu.

Při jeho blahořečení 3. září 2000 Jan Pavel II. řekl: „Předal nám autentický poklad duchovní nauky pro Církev dnešní doby. Ukazuje nám cestu ke svatosti, prostou, ale náročnou, pro všechny věřící, které Bůh z lásky povolal, aby byli jeho adoptivními dětmi v Kristu Ježíši... Kéž pomůže u dnešním kněžím, řeholníkům i laikům růst ve spojení s Kristem a vydávat věrné svědectví skrze horoucí lásku k Bohu a velkodušnou službu bližním.“

Blahoslavený otec Columbo, zůstaň nám nablízku, vypros nám u Boha na přímluvu Panny Marie šířku a hloubku své lásky k němu!

Pramen: www.clairval.com/lettres/it/2003/01/21/6220103.htm

Překlad -lš-

Chci vzpomenout na kněze, otce Tadeáše Wojnara, který v den památky sv. Karla Boromejského, biskupa, který je rovněž po sv. Janu Maria Vianneyovi velkým vzorem pro kněze, odešel pro odměnu, také jako dobrý správce Božího lidu.

Manželům Wojnarovým z Ropice daroval Bůh do opatrování 4 chlapce. Tři z nich jako tři Mudrci, které si zanedlouho budeme připomínat, šli za hvězdou víry, za Ježíšem, aby mu byli v životě co nejbliže. Stali se kněžími. Otec Tadeáš působil naposledy ve farnosti Vřesina u Hlučína. Při pohřbu otec generální vikář Martin David vyzdvihl jeho pokoru a houževnatost v kněžské službě. Ano, bylo tomu tak. Často jsem ho zastupoval v jeho nemoci a byl mu nablízku.

Polský kněz Jan Twardowski napsal: „Śpieszcie się kochać ludzi, tak prędko odchodzą. Pozostają po nich bóty i telefon głuchy.“ V překladu „Pospěšte si milovat lidi, rychle odcházejí. Zůstanou po nich boty a hluchý telefon.“ Tato slova se zcela naplnila na otci Tadeáši v jeho posledních dnech života. Odešel nečekaně, takže jsem mu nestačil podat ruku s vědomím, že je to naposled. Zůstaly boty a hluchý telefon v kanceláři. A on chtěl žít. Ještě pár hodin, než ho kostelník odvezl do nemocnice, mi volal: „Dal jste mi, otče, spravit ty boty, abych měl na zimu, až se vrátím?“ Boty jsou spravené, jenže on se nevrátil. Ale otec Tadeáš nemyslel jen na boty, na to pozemské, především pamatoval na svou duši. V krátkém čase dvakrát přijal svátost nemocných. Nechtěl být vytržen ze života, ale připraven. Často opakoval: „Buď vůle Boží.“ Když byl naposled u něho bratr Jan, po modlitbě mu řekl: „Už jdi.“ „Né, já zůstanu.“ „Jen už jdi, se mnou je Ježíš.“ Ústa zmkla navždy.

Při návštěvě dříve narozených pětadevadesátiletá stařenka řekla: „Já jsem tu pořád, a on, tak mladý. A kněží je třeba, proč musel odejít?“ Podobně se ptáme všichni – proč? Možná, aby hoši ministranti dobře naslouchali Božímu volání. Možná, abychom si já i ostatní spolubratři více vážili kněžství, tak jako otec Tadeáš. Jen když trochu mohl, již se hlásil k ol-táři. Jednou po proměňování omdlel a klesl na dlažbu. S pomocí ministrantů povstal a mši svatou dokončil. Svaté přijímání již nebyl schopen podat. To byla poslední bohoslužba s farníky. Vydal se do krajnosti. Statečně nesl kříž své nemoci. Na podlaže se objevila skvrna krve a on: „To nic není.“ Na nic si nestěžoval. Nikdy nemluvil o sobě. Svědomitě se připravoval na svátost smíření. „Otče, přijďte po mši svaté, já ještě nejsem připraven.“ Velmi pečlivě chystal katecheze pro děti. Jak rád dlel před svatostánkem!

Možná, že otec Tadeáš odešel, aby rodiče s větší láskou vedli své svěřené děti k Ježíši, tak jak rodiče kněze Tadeáše vedli své syny. Teď vracejí ze svého opatrování jednoho z nich již navždy Bohu. Takovým rodičům patří uznání za tak veliký dar Bohu v Církvi Kristově.

V hodině, kdy jejich syn odcházel do nebeského domova, šilheřovická farnost se modlila růženec. Tím stlala růže na cestu, aby mu Matka Boží mohla jít naproti. Moc jí měl rád. V měsíci růžencovém mě prosil, abych se oficiálně s věřícími modlil tuto krásnou modlitbu, čímž mě velice potěšil, neboť v mnohých farnostech už tomu tak není. Škoda, ale vždy je možnost nápravy. Aspoň jeden měsíc spolu Otec se svými dětmi.

Maria, Matko kněží, i sv. Tadeáši, orodujte za něho!

Na milého přítele a kněze vzpomínal P. Kaszper Josef, Hat

Podle teorie evoluce každý živý druh vznikl z vývojově předchozího druhu. Předchozí druh se postupem doby přetvořil v odlišný druh a dal tak vznik nové pestrosti. Tato transformace postupovala po miliony let.

Pokud tomu tak bylo, musí existovat předchozí stupně, a to po dobu dostatečně dlouhou. Tak např. musely by existovat poloryby a poloplazi, kteří postupně nabývali charakter plazů, přidaný k charakteru ryby, který už měli. A museli by také existovat nějací plazi-ptáci, kteří z těchto plazů vznikali. Evolucionisté říkají těmto přechodným formám „imaginární“ a věří, že žily v dávné době jako „přechodné formy“.

Kdyby takové živočichové reálně existovali, musely by jich být miliony a miliardy a především museli by se nacházet mezi fosiliemi. Museli by být početnější než počty současných živočichů a museli by se vyskytovat všude na zeměkouli. Jejich vznik Darwin vysvětluje:

Včela, jejíž stáří se počítá na miliony let

„Jestliže se moje teorie zakládá na pravdě, musí nutně existovat nesčetná přechodná různost, která v sobě zahrnuje všechny druhy své skupiny... To znamená také, že jejich existence musí být doložena ve fosilních nálezích.“⁽¹⁶⁾

I Darwin si byl vědom, že takové nálezy neexistují. Doufal tedy, že se najdou někdy v budoucnosti. Tato skutečnost ho zlobila, protože v tom viděl největší překážku pro svou teorii. Proto v kapitole „Obtíže teorie“ napsal:

„Jestliže druhy vznikají z jiných druhů nesčetným postupným přetvářením, proč nevidíme

Proč vlastně evoluce? (4)

Nalezené fosilie popírají evoluci

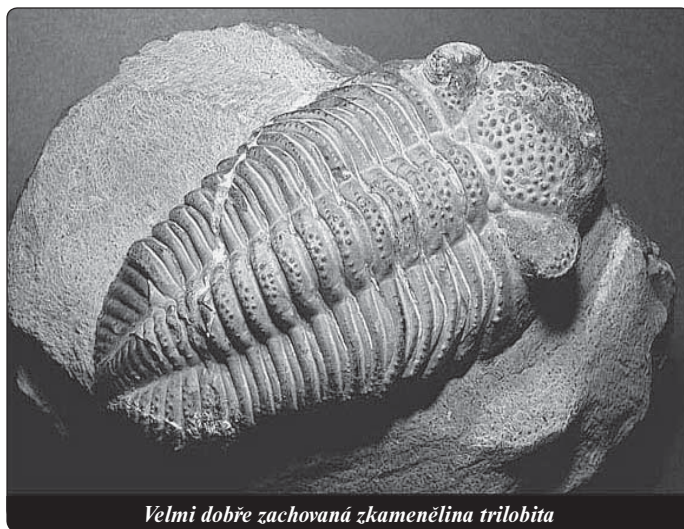
množství přechodných forem? Je to proto, že v přírodě není žádný zmatek a my všechno pozorujeme jako hotové druhy?.. Ale když tyto přechodné formy musí existovat, proč je nenacházíme pohřbené ve velkém počtu v zemské kůře? Tyto obtíže mě mnoho let trápily.“⁽¹⁷⁾

Vážka, jejíž stáří se odhaduje na 150 milionů let

Aby překonal tuto námitku, domníval se, že dosavadní nálezy nebyly prozkoumány dost důkladně. Jinak by se prý dotyčné články jistě našly.

Evolucionisté důvěřovali Darwinově naději a od poloviny 19. století hledali na celém světě chybějící články. Přes všechno nesmírné úsilí nenašli nic. Naopak zjišťovali, že všechny druhy se objevují náhle, zcela dokonale formované. Takže ve snaze potvrdit teorii přičinili se o její vyvrácení. K takovému názoru dospěl slavný britský paleontolog Derek V. Ager, ačkoliv byl sám evolucionista:

Velmi dobře zachovaná zkamenělina trilobita

„Vynořila se idea, že jestliže prozkoumáme důkladně fosilie kteréhokoliv druhu, narážíme proti všemu očekávání nikoliv na postupný vývoj, nýbrž náhlou explozi jednoho druhu na úkor druhého.“⁽¹⁸⁾

Jiný paleontolog evolucionista Mark Czarnecki komentuje:

„Důležitý problém, se kterým jsme se setkali při snaze najít ve fosiliích důkaz pro teorii, jsou otisky druhů zachované v geologických formacích. Tyto nálezy nikdy nevykázaly stopy po hypotetických přechodných Darwinových variantách, nýbrž právě naopak, druhy se objevují a mizí zcela nečekaně. Tato anomálie nahrává kreacionistům, že všechny druhy byly stvořeny od Boha.“⁽¹⁹⁾

Evolucionisté nicméně zbytečně čekali na jejich budoucí objevení, jak to vyjádřil profesor univerzity v Glasgowě T. Neville George:

„Není třeba si zatím dělat starosti s chudým svědectvím fosilií. Ony se obohatily způsobem takřka nepozorovatelným. Objevy předběhly integraci. Ale tyto důkazy budou asi uloženy v těch mezerách.“⁽²⁰⁾

Život se objevuje zcela nečekaně ve zcela komplexních formách.

Z průzkumů fosilií vyplývá však zcela jednoznačně, že všechny živé organismy se objevily v zemských vrstvách současně a nejstarší vrstvou, kde byly objeveny zkameněliny živých bytostí, jsou prvohory a mají stáří 500–550 milionů let.

Všechny druhy se zde objevují náhle bez jakýchkoliv předchozích typů, jsou zde slimáci, trilobiti, houby, červi, medúzy, mořští ježci a jiní láčkovci s komplexními strukturami. Tomuto náhlému výskytu byl dán v geologické literatuře název „kambriická exploze“.

Detail oka trilobita

Většina těchto forem vykazuje komplexní systémy, jako oči, žábry, oběhový systém a jiné pokročilé fyziologické struktury, shodné s oněmi moderními. Např. struktura složeného oka s dvojitou čočkou u trilobita je úžasný aparát. David Raup, profesor geologie na univerzitě v Harvardu, Rochesteru a Chicagu, řekl: „Trilobiti používali perfektně opticky projektovaný orgán, který, kdyby měl být dnes vyprojektován, vyžadoval by velmi zdatného inženýra optiky s velkou zkušeností.“⁽²¹⁾

Před těmito živočichy, kteří se objevili zcela nečekaně v komplexní podobě bez jakýchkoliv vazeb na předchozí druhy, existovaly jen jednobuněčné organismy.

Richard Monastersky, vydavatel Earth Sciences, velmi populární evolucionistické literatury, přiznává: „Před půl miliardou let došlo k explozi, která naplnila moře prvními komplexními tvory. Láčkovci, jaké známe dnes, byli přítomni již v první kambriické periodě tak, jak je známe dnes.“⁽²²⁾ Richard Dawkins přiznává, že se v prvohorách žádné stopy evoluce neobjevují, což nahrává kreacionistům.⁽²³⁾ Douglas

Futuyma, vynikající biolog evolucionista, přiznává: „Jestliže se organismy objevují náhle ve stavu kompletně vyvinutém, musí být vytvořeny všemohoucí inteligencí.“⁽²⁴⁾ Tuto nutnost nakonec připouští i sám Darwin: „Kdyby se mnoho druhů, které patří do stejné rodiny, objevilo nečekaně a náhle, bylo by to pro evoluci a přirozený výběr fatální.“⁽²⁵⁾ Švýcarský evolucionista Stefan Bengston to komentuje slovy: „Pro Darwina je to frustrující a zarážející a nás to ohromuje.“⁽²⁶⁾

Fosilní nálezy podávají svědectví, že živí tvorové se nevyvinuli z primitivních forem do pokročilejšího stavu, nýbrž se objevili zcela nečekaně jako hotové druhy.

Harun Yahya:
Inganno dell' evoluzione
(Pokračování)

Poznámky:

- ⁽¹⁶⁾ Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, p. 179.
- ⁽¹⁷⁾ Ibid, pp. 172, 280.
- ⁽¹⁸⁾ Derek V. Ager, „The Nature of the Fossil Record“, *Proceedings of the British Geological Association*, Vol 87, 1976, p. 133.
- ⁽¹⁹⁾ Mark Czarnecki, „The Revival of the Creationist Crusade“, *MacLean's*, January 19, 1981, p. 56.
- ⁽²⁰⁾ T. Neville George, „Fossils in Evolutionary Perspective“, *Science Progress*, Vol 48, January 1960, pp. 1, 3.
- ⁽²¹⁾ David Raup, „Conflicts Between Darwin and Paleontology“, *Bulletin, Field Museum of Natural History*, Vol 50, January 1979, p. 24.
- ⁽²²⁾ Richard Monastersky, „Mysteries of the Orient“, *Discover*, April 1993, p. 40.
- ⁽²³⁾ Richard Dawkins, *The Blind Watchmaker*, London: W. W. Norton 1986, p. 229.
- ⁽²⁴⁾ Douglas J. Futuyma, *Science on Trial*, New York: Pantheon Books, 1983, p. 197.
- ⁽²⁵⁾ Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, p. 302.
- ⁽²⁶⁾ Stefan Bengston, *Nature*, Vol. 345, 1990, p. 765.

Panenství Mariino

V roce 392 se v Capue konal koncil, kterého se účastnil také svatý Ambrož. Byl svolán, aby slavnostně odsoudil jednoho biskupa, který popíral trvalé Mariino panenství. Nyní, po uplynutí 1600 let, proniká záudně do celého těla Církve stejná pochybnost. Přitom katolický lid ani jeho teologičtí vůdci si neuvědomují, co se děje.

Ve skutečnosti toto bludné pojetí dnes jen obnovuje to, k čemu došlo již před sto padesáti lety v důsledku teologicky viděného rozporu mezi Ježíšem historickým a Kristem víry. Ten se však dosud omezoval pouze na protestantskou oblast. Protestanti, kteří blud formulovali jako první, byli teologové pověstné tübingské školy. V archivu v Tübingenu existuje dokument, jaký byl předmět bludu již několikrát vysloveného v oficiálních pracích. Čteme zde: „Jestliže se podaří zpřetrhat každé pouto, které existovalo mezi prvními Ježíšovými učedníky a pozdějším vyprávěním, které dospělo až k nám, pak je zcela volná cesta k tomu, abychom celé evangelium redukovali na mýtus.“

Tato koncepce evangelia jakožto mýtu se znovu objevila ve dvacátém století, stále v protestantském prostředí ve škole zvané „Formgeschichte“ Rudolfa Bultmanna a Martina Dibelie. Byl to právě Dibelius, který poprvé použil ve svém textu výraz „teologumenon“. Dibelius vysvětluje, že „teologumenon“ je pouhá teologická teorie, která nemá nic společného s historickou událostí a vypráví příběh pod vlivem mytologizovaného náboženství.

To všechno bohužel zůstává stále aktuální a překvapující na celé věci je to, že výmysly tübingské teologické školy přejímají také katoličtí autoři.

Objevilo se to hned po II. vatikánském koncilu v pověstném *Holandském katechismu*. Ten sice pojem „teologumenon“ nepoužívá, ale dočteme se zde, že vyprávění o panenském početí

znamená pouze: Kristus je Boží dar lidstvu, je „vnitřně“ počat z Ducha Svatého. Maria tedy nebyla pannou? O tom pak hovoří Edward Schillebeeckx, Raymond Brown a mnozí další až dodnes. Někteří z nich tvrdí, že Ježíš se narodil v normálním manželství a později bylo jeho narození mytologizováno. Ježíš je teologicky Boží Syn, ale fyzicky je prý synem tesaře Josefa. V katolické církvi to není pouze móda Eugena Drewermanna tvrdit, že Lukášovo a Matoušovo vyprávění jsou vlastně orientální mýty, zvláště mýty egyptské. Španělský teolog Xabier Pikaza říká: „Přirozené zákony zde normálně probíhaly. Josef udržoval s Marií manželské styky a skrze tento ‚mezilidský‘ styk se projevila mocná Boží ruka tak, že zjevení dítěte bylo v podstatě definitivním projevem božského ducha, původní zplození Božího syna.“ Co znamená taková dvojznačná řeč?

Mnozí teologové souhlasí s Drewermannem a Pikazou. Nechtějí akceptovat historičnost evangelií. A přece nikdo z nich není schopen, aby tuto svou kritickou reflexi dovedl do konce a položil si otázku, odkud se historicky vzalo takové theologumenon, když neexistuje mezi pohanskými mýty ani jeden o ženě, která počala ja-

ko panna. A jak by vůbec chudá hebrejská dívka, ona jediná v celých lidských dějinách, mohla aspirovat na to, že počne Božího Syna? To může mít smysl jen v reálné události.

Ale popravčí sekera těchto teologů, kteří by chtěli redukovat evangelium na „teologumenon“, nezasáhla jen panenské početí Mariino. Také Ježíšovo zmrtvýchvstání redukuje na pouhý mýtus. A asi to není náhoda, že zpochybňují právě počátek a konec Kristova života, dva póly, na kterých spočívá vtělení. Jedná se o základní dogmata katolické církve, ale tito teologové neberou v úvahu tradici Církve. Provádějí čistý zlom mezi dějinami a vírou. Jaké to má důsledky? Teolog Karl Hermann Schelke vysvětluje: „Jestliže by katolická církev měla interpretovat panenské početí jako mýtus, museli bychom v Církvi změnit mnoho věcí. Bylo by nutno přeformulovat nauku o bezchybnosti Písma, o neomylnosti Církve a bylo by nutno změnit vědomí věřících a celou mariologii.“

Uvedené teorie je možno jedině odsoudit. Je naprosto nesporné, že evangelisté věřili v panenské početí jako historický fakt a byli by velice překvapeni, kdyby viděli pokusy některých dnešních „katolických“ teologů naturalizovat vtělení.

Z 30giorni 9/2009 přeložil -lš-

PAPEŽOVY TEXTY V MOSKVĚ

Pravoslavný patriarchát v Moskvě vydal knihu s texty Benedikta XVI. týkající se Evropy a jejích křesťanských kořenů. Jsou to výňatky z kázání a knih současného papeže. Moskva hledá v Římě spojence proti „militantnímu sekularismu“. Podle názoru patriarchátu je militantní sekularismus pro náboženství stejně nebezpečný jako kdysi sovětský militantní ateismus.

Kath-net

Svěcená voda

Zdroj pomoci pro nás i pro duše v očistci

Svěcená voda, je-li použita s vírou a důvěrou, působí hojně požehnaní pro duši i pro tělo a pomáhá účinně i duším v očistci!

Vždy, když kněz svěťí vodu, činí tak jako zástupce Církve svaté, jejíž modlitby božský Spasitel se zalíbením slyší a vyslyší.

Když tedy někdo svěcenou vodou pokropí sebe, přítomnou nebo nepřítomnou osobu, stoupá vždy k nebi modlitba Církve a svolává milost pro duši i pro tělo pro ony osoby, které byly pokropeny. Svěcená voda maří sílu zlých duchů. Vyjmenované účinky působí i ve prospěch duší v očistci, kterým věnujeme svěcenou vodu.

Zbožné používání svěcené vody má často větší účinky než dlouhá modlitba, která může být vyslovena bohužel také vlažně a v rozržitosti. S modlitbou Církve je však tomu jinak. Ta se líbí Bohu v každém okamžiku a na každém místě, kdekoliv je používána. Proto duše v očistci tak touží po svěcené vodě. Kdybychom mohli slyšet jejich vzdechy po jediné kapce svěcené vody, snažili bychom se každé ráno i večer nebo i častěji věnovat duším tento dar. Křesťan by neměl odcházet na delší dobu z bytu, aniž by použil svěcenou vodu z trojího důvodu: pro sebe a své drahé, aby je Spasitel uchránil na duši i na těle; pro umírající hříšníky, aby jim Spasitel dopřál v poslední chvíli milost obrácení; za duše v očistci.

Kolik požehnaní a spásy, kolik zásluh a milostí mohli bychom tímto malým cvičením získat pro sebe i pro druhé, a tím také mocné přimlouve pro hodinu umírání i pro svůj pobyt v očistci!

Kdybychom věděli, že několik hodin cesty od našeho domova bydlí lékař, který zdarma vydává lék, který velmi účinně

pomáhá v nejrůznějších nemocích, jen když si ho každý osmý den vyzvedneme, kdo by to neudělal? A svěcená voda je mnohem účinnější. Tisíce lidí bylo uzdraveno a uchráněno od neštěstí skrze použití svěcené vody.

Denně jsme vystaveni nebezpečím pro duši a potřebujeme milost i pomoc. Nejsnáze dosažitelným prostředkem, jak odra-

zit útoky Zlého, je časté použití svěcené vody. Když se žehnáme svěcenou vodou s věřícím a pokorným srdcem, Spasitel nám poskytuje pomoc, útěchu a sílu ke konání dobra a varování se zlého.

Kdyby v domě vypukl požár, nikdo by neváhal přispět k jeho uhašení. Jsme přesvědčeni, že duše v očistci se nacházejí v očistcovém ohni. Svěcenou vodou můžeme přispět k jeho zmírnění a poskytnout jim útěchu a pomoc.

Kdykoliv se zbožně žehnáme znamením kříže „Ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého. Amen“, můžeme získat odpustky.

V žádné domácnosti by neměla u dveří chybět kroupka vždy naplněná svěcenou vodou.

*Podle Dienst am Glauben
3/2008*

Překlad Iš-

Čistota srdce

Ve své knize o životě svatého Františka popisuje Jiljí Leclerc, jak svatý František s bratrem Lvem při své jedné cestě překračovali potok a obdivovali čistotu jeho vody. Vzpomněli si přitom na jinou čistotu – na čistotu srdce. František si všiml, že bratr Lev náhle zesmutněl. František se ho zeptal:

„Zdá se mi, že se trápiš.“

„Ano, kdyby nám byl dopřán kousek takové čistoty, pak bychom měli bláznivou, překypující radost našeho bratra Prameň a nepřekonatelnou sílu jeho vody.“

Ve slovech bratra Lva se chvěla nesmírná touha. Stál melancholicky nad potokem, symbolem čistoty, která byla člověku odepřena.

„Pojď,“ řekl mu František a přitáhl ho k sobě.

Oba se opět vydali na cestu. Chvilu mlčeli a pak se František zeptal: „Víš, bratře, co je to čistota srdce?“

„Když si člověk nemůže nic vyčítat,“ odpověděl bratr Lev bez přemýšlení.

„Pak rozumím, proč jsi tak smutný. Člověk si vždy má co vyčítat.“

„Jistě, a proto jsem se vzdal naděje na čistotu srdce.“

„Ach, bratře, nestarej se tolik o čistotu srdce! Podívej se na Boha! Obdivuj ho! Raduj se z toho, že je celý skrz naskrz svatý! Děkuj mu za to. Právě tomu se říká mít čisté srdce. A když se tak obrátíš k Bohu, nedívej se nikdy zpět na sebe samého! Neptej se,

jak jsi na tom s Bohem! Smutek nad tím, že nejsi dokonalý, že na sobě stále nacházíš viny, je lidský, zcela lidský pocit. Musíš pozvednout oči výše, hodně výše. Je Bůh, je Boží nekonečnost a jeho nezměnitelná sláva. Srdce je čisté, když se nepřestává klanět živému a pravému Pánu. Tím má podíl na Božím životě a je tak silné, že se ho i při vši jeho bídě může dotýkat věčná nevinnost a věčná Boží radost. Takové srdce je současně prázdné i přeplněné. Stačí mu, že je Bůh. Z této jistoty čerpá všechn svůj pokoj a všechnu svou radost. Ani čistota srdce není nic jiného než Bůh.“

„Ale Bůh žádá, abychom se namáhali a zůstávali mu věrní,“ řekl bratr Lev.

„Jistě, ale svatost nespočívá v tom, že uskutečňujeme sami sebe, nespočívá v naplnění, které si člověk sám zajistí. Svatost je především prázdnota, kterou nacházíme, kterou přijímáme a kterou Bůh naplňuje v té míře, v jaké se otevíráme jeho plnosti.“

Často se dopouštíme stejného omylu jako bratr Lev. Chceme se učinit dokonalými a příliš se zabýváme svými nedokonalostmi, svými hříchy, pocity viny, výčitkami. Místo toho máme se obrátit k Bohu. On nás promění. Kdybychom jen tušili, jak velkou proměňující sílu v sobě nese Boží přítomnost! Ustavičná pozornost na jeho přítomnost a bezmezná důvěra v něj nás pozvedá a očišťuje jako nic jiného na světě.

*Dienst am Glauben 1/2008
Překlad Iš-*

„ZASTAŇ SE UTIŠTĚNÉHO A UBOŽÁKA“ (Př 31,9)

Na dotaz, odkud pochází tento výrok, odpovědělo v USA správně jen 13 % dotázaných. 16 % přisuzovalo výrok prezidentu Obamovi, 9 % dalajlámovi. Průzkum prováděla Americká biblická společnost spolu s humanitární organizací World Vision. Tyto instituce vydávají Bibli spravedlnosti, ve které je vyznačeno barevně 2100 veršů, které mluví o spravedlnosti a chudobě. Ani křesťané si nejsou dostatečně vědomi, jak velice leží Bohu na srdci věc utlačovaných a chudých.

Kath-net

Touto večerní slavností vstupujeme do adventního liturgického období. V biblickém čtení, které jsme právě vyslechli, v úryvku z prvního listu Soluňským nás apoštol Pavel vyzývá, abychom se připravili na příchod našeho Pána Ježíše Krista (5,23) a uchovali se s Boží milostí bezúhonnými. Pavel užívá právě slovo „příchod“, parusia, latinsky adventus, z něhož pochází termín advent.

Rozjímáme krátce o významu tohoto slova, které je možno přeložit i jako „přítomnost“, „příchod“. V řeči antického světa to byl technický termín používaný pro označení příchodu funkcionáře, návštěvy krále nebo císaře v provincii. Ale mohl také označovat příchod božstva, které vystupuje ze své skrytosti, aby zjevilo svou moc, nebo je jakožto přítomné oslavováno kultem. Křesťané používali slovo „advent“ k vyjádření svého vztahu k Ježíši Kristu. Ježíš je Král, který vstoupil do této chudé „provincie“ nazvané země, aby všechny navštívil; na slavnosti svého příchodu dává účast všem, kteří v něho věří, kteří věří v jeho přítomnost v liturgickém shromáždění. Slovem „adventus“ mělo být v podstatě vyjádřeno: Bůh je zde, nevzdálil se ze světa, nezanechal nás samotné. I když ho nemůžeme vidět a dotýkat se ho jako smyslové skutečnosti, On je zde a přichází nás navštívit mnoha způsoby.

Význam výrazu „advent“ chápeme tedy také jako vizitace, to znamená prostě jako „návštěva“; a v tomto případě se jedná o návštěvu Boha. Vstupuje do mého života a chce se na mě obrátit. Všichni jsme udělali zkušenost, že v každodenním životě máme málo času pro Pána a dokonce i málo času pro sebe. Je třeba skončit s tím, že nás pohlcuje „aktivita“. Copak není tomu často tak, že nás ovládá aktivita, společnost se svými četnými zájmy a monopolizuje si naši pozornost? Není tomu snad tak,

že se věnuje mnoho času zábově a povyražení různého druhu? A často jsme „zavaleni“ věcmi. Advent, tato silná liturgická doba, kterou právě začínáme, nás vyzývá, abychom setrvali v mlčení, abychom si uvědomili přítomnost. Je to výzva, abychom pochopili, že jednotlivé události dne jsou Boží znamení, jimiž se Bůh na nás obrací, znamení pozornosti, jakou věnuje každému z nás. Jak často nám Bůh dává pocítit něco ze své lásky! Vést si, tak říkajíc, vnitřní deník o této lásce by měl být krásný a ozdravující úkol pro náš život! Advent nás zve a pobízí, abychom rozjímali o přítomném Pánu. Neměla by nám jistota jeho přítomnosti pomáhat, abychom viděli svět jinými očima? Neměla by nám pomáhat, abychom pokládali celý náš život za „návštěvu“, za způsob, jímž On může přijít k nám a stát se nám blízkým v každé situaci?

Jiným podstatným prvkem adventu je čekání, které je současně nadějí. Advent nás nutí, abychom pochopili smysl času a dějin jako „kairos“, jako příhodnou příležitost pro naši spásu. Ježíš ukázal tuto tajemnou skutečnost v mnoha podobstvích: ve vyprávění o služebnících pozvaných, aby čekali na návrat svého pána; v podobství o pannách, které čekají na ženicha, nebo v oněch o setbě a žních. Člověk ve svém životě je ustavičně v očekávání: když je dítě, chce vyrůst, když je dospělý, směřuje k seberealizaci

a úspěchu, v pokročilém věku aspiruje na zasloužený odpočinek. Ale přijde čas, kdy zjistí, že očekával příliš málo, jestliže mimo profesi a sociální postavení mu nezbývá k naději již nic jiného. Naděje poznamenává cestu lidstva, ale pro křesťany je ožívována jistotou: Pán je přítomen v běhu našeho života, provází nás a jednoho dne také setře naše slzy. Jednoho dne, který není daleko, všechno najde své naplnění v Božím království, království spravedlnosti a pokoje.

Jsou však různé způsoby čekání. Jestliže čas není naplněn přítomností, která má smysl, čekání riskuje, že se stane nesnesitelným; jestliže se čeká na něco, ale v tomto okamžiku tu není nic, jestliže přítomnost zůstává prázdná, každý probíhající okamžik se zdá nepřiměřeně dlouhý a čekání se změní v příliš velkou zátěž, protože budoucnost zůstává nejistá. Jestliže naopak je čas obdařen smyslem a každý okamžik chápeme jako něco specifického a hodnotného, radost z čekání činí přítomnost velmi cennou. Draží bratři a sestry, prožijeme intenzivně přítomnost, kde nás již dosahují Pánovy dary, žijme zaměřeni na budoucnost, budoucnost obtěžkanou nadějí. Křesťanský advent se tak stává příležitostí, abychom v sobě znovu probudili pravý smysl očekávání, vrátili srdci naši víru, která je tajemstvím Krista, Mesiáše očekávaného po dlouhá stěletí a narozeného v chudobě v Betlémě. Když k nám přišel, věnoval

Advent

Papež Benedikt XVI. při nešporách 28. listopadu 2009

nám a stále nám nabízí dar své lásky a své spásy. Jako mezi námi přítomný k nám mluví mnoha způsoby: v Písmu svatém, v liturgickém roku, ve světcích, v událostech každodenního života, v celém stvoření, které mění vzhled podle toho, zda za ním je zde pro nás On, anebo je zahaleno do mlhy nejistého původu i nejisté budoucnosti. Pokud jde o nás, můžeme se na něho obrátit slovem, představit mu utrpení, které nás trápí, netrpělivost, otázky, které nám tryskají ze srdce. Buďme si jisti, že nám vždy naslouchá! A je-li Ježíš přítomný, neexistuje žádný čas zbavený smyslu nebo prázdný. Jestliže On je přítomný, můžeme dále doufat, i když nám ostatní nemohou poskytnout žádnou oporu, i když se přítomnost stává únavnou.

Draží přátelé, advent je doba přítomnosti a čekání na věčnost. Právě z tohoto důvodu a zcela zvláštním způsobem je dobou radosti, zvnitřněné radosti, kterou nemůže vymazat žádné utrpení. Radost ze skutečnosti, že Bůh se stal dítětem. Tato radost, neviditelně v nás přítomná, nás povzbuzuje, abychom kráčeli s důvěrou. Vzorem a oporou takové vnitřní radosti je Panna Maria, skrze niž nám bylo darováno Jezulátko. Kéž nám tato věrná učednice vyprosí od svého Syna milost prožívat tuto liturgickou dobu v bdělém a činném očekávání. Amen!

L'Osservatore Romano
1. prosince 2009
Překlad -lš-

KULTURA DIALOGU NA NÍZKÉ ÚROVNI

Jak prohlásil salcburský biskup Andreas Laun, je vnitrocírkevní kultura dialogu na velmi nízké úrovni. Na jedné straně jsou mnozí velmi precitlivělí na jiný názor a reagují na něj dotčeně, místo aby se ptali po argumentech. A co horšího, kdo se odváží smýšlet a jednat jinak než většina, je bez milosti odstrkován jako kdysi bludaři. Zatímco s protestanty a jinověrci vycházíme velmi vstřícně a přátelsky, jinak smýšlející katolíci jsou pokládáni za disidenty a „nedotknutelné“ jako malomocní.

Kath-net

Pán Ježíš o svých kněžích

ROLE KNĚZE PŘI PŘETVÁŘENÍ DUŠÍ V KRISTA

Duše, která je se Mnou více spojena a která proniká do Mne a Já do ní, má živější světlo, aby jednak poznávala Mne a poznávala sebe samu, tak také aby poznávala Zlého a podlost a lstivé způsoby jeho chování: Kněží ať neustávají usilovat o toto přetvoření ve Mne, aby mohli co nejvíce využívat své zármutky, bolesti, soužení, utrpení, kříže pro dobro vlastní i pro dobro duší.

Jako existuje jen jeden Ježíš, věčný Syn Otce a jakožto Slovo druhá Osoba Trojice, která se stala člověkem v Panně Marii, tak také není a nemůže být více než jeden Spasitel, Já sám, v síle jednoty Boha. V Mých kněžích není mnoho spasitelů, ale jen jeden Spasitel, protože jen to, co je božské, dává spásu, a Božství existuje jen jedno.

A to je důvod, proč kněží kvůli spásu duší potřebují vlastnit to, co je božské, a budou to vlastnit ve větší nebo menší míře úměrně k tomu, jak jsou přetvořeni ve Mne. Je samozřejmé, že nebeské poklady Mé nauky a Mých svátostí jsou jim svěřeny a oni s nimi operují ke spásu duší.

Ale jelikož pramen toho, co je božské, a všechny tyto poklady jsou ve Mně jakožto Bohu, chci stále více pronikat, chci jít stále do větší hloubky a nespokojuji se s tím, že ruce Mých kněží rozdělují Mé bohatství; chci vlastnit jejich duše, jejich vůli, jejich vnitřní schopnosti, tlukot jejich srdce, chci absolutní a totální jednotu každého kněze se Mnou: tělo, duši, schopnosti, smysly, ideály, vůli, celé jeho bytí ve Mně, abych všechno přetvořil v Mé bytí v něm.

Proto nyní nadešel čas, aby se každý kněz ztotožnil se Spasitelem světa. Všichni kněží se musí slít a identifikovat v jednom

jediném knězi, ve Mně, Nejvyšším, pravém a svatém Veleknězi, který si je vyvolil a ztvárnil pro Svatyni, aby šířili Moji nauku a pokračovali na zemi v Mém sladkém a bezpodmínečném úřadu Spasitele.

Jak velice miluji kněze přetvořeného ve Mne! A miluji ho tím více, čím více vlastní Boha; protože Bůh nemiluje a nemůže milovat nic mimo sebe samého, a Já jsem Bůh, a abych mohl milovat tvora, musím ho zbožštit.

Právě to je ten bod, který mnozí málo chápou, a v tom spočívá také tajemství Mých láskyplných zalíbení.

Bůh miluje sebe v tvorech, ale ještě více miluje sebe ve svých kněžích, a čím více ho vlastní, tím více je miluje.

Je jen jeden Bůh, ale kněží mají možnost doplňovat Boha-Člověka, nikoliv v tom smyslu, že by Mi něco scházelo, ale v tom smyslu, že dále udržují na zemi přítomnost Spasitele, šíření Mé jediné a pravé nauky a mohou být přetvořeni ve Mne: nikdy se nebudou moci stát Bohem, ale mají něco z Boha, dosahují toho, že vlastní ve větší nebo menší míře a intenzitě Božství.

A je nezbytné, aby je měli, protože kněz musí vynikat v ctnostech; kněz, který Mě představuje, musí skutečně naplňovat toto poslání, musí Mě představovat efektivně skrze své přetvoření ve Mne.

Toto není jen prostá věta; ani to není pouhé přání a horoucí touha Mého Srdce Boha-Člově-

Conchita Armida

ka, ale je to nejsladší povinnost, z jedné i druhé strany, naléhavá nutnost této doby, ve které víra ochabuje a kněz neuskutečňuje to, čím má být: spasitelem duší, Mým představitelem, Ježíšem na zemi.

A je třeba jednat rychle, protože svět puká, sešel na scestí a nejde ke svému cíli, prohlubuje sexualitu, materializuje se, a jen svatý kněz – kněz Já, kněz Spasitel, kněz zbožštěný a přetvořený ve Mne – ho může zachránit.

Tato nová a silná výzva pro dobro Mé Církve přichází shůry, nemůže zůstat neplodná a bez ovoce, protože přijímá svou energii z nebe, je božským zárodkem, který musí přinášet spásu a zduchovňovat. Jsem to právě Já, Spasitel, který přišel na zemi, aby ji obrátil a přivedl do nebe.

Jsem to právě Já, Ježíš, který se obracím s tímto voláním na apoštoly – kněze, abych poznal zázraky lásky v nich a skrze ně ve světě. Chci, aby se srdce otevřela tomu, co je božské, ale to platí mnohem, mnohem více pro Mé kněze, aby se stali spasiteli, musí být nejdříve Ježíšem, musí být Mnou, musí se přetvořit ve Mne.

Dal jsem jim mnoho prostředků, aby uskutečnili toto přetvoření, a nyní naléhám, jak vzdechy svého Srdce, tak svými hrozbami, ale především láskou je žádám, láskou, která odpouští, která prosí, která se obětuje, láskou, která nemá mezí, láskou Otce, Bratra, Učitele, Syna, Boha-Člověka, láskou naléhavou, láskou nekonečnou, láskou „od Ježíše“, která umí konat jen dobro a která chce vytrhnout Zlému a jeho následovníkům tolik, tolik kněžských srdcí, kterých se zmocnil a kterých se chce zmocnit.

Na co by neměli kněží nikdy zapomínat, k čemu se zavázali v den své ordinace?

Oni to vědí. Kéž si připomínají své závazky a sladká pouta, která je připoutala ke Mně, kéž vyvolají v paměti sladké emoce ze své první mše, ať obnoví své sliby lásky a pospíší si, aby je velkodušně naplnili.

Já, jak jsem slíbil, jim budu pomáhat v této obnově, ale je nutné, aby Mi dali k dispozici svou vůli, aby nešetřili obětmi, aby se otevřeli novému životu v horlivosti, aby se nechali ukřížovat.

V době, která probíhá, je tato obnova v Mé Církvi nezbytná; je třeba znovu oživit jejich horlivost, protože kdyby každý kněz představoval Můj život Spasitele na této zemi, duše by se rychle obrátily a Zlý, který se zmocnil mnoha srdcí a vede válku proti Mojí Církvi, by byl poražen.

Proto chci zastavit tento strhující proud zlých vášní, který zachvacuje i ty Mé, proto je chci bránit, aby přetvoření ve Mne spasili sebe i druhé Mým učením, evangeliem uvedeným do praxe, aby bránili Moji svatou Církev a bojovali za ni s odvahou (CC 51,21-29).

(Pokračování)

Z knihy

Conchita Cabrera de Armida:

Sacerdoti di Cristo.

Città Nuova, Řím 2008,

str. 456-459

Přeložil -lš-

SPOLUPRÁCE STÁTU A CÍRKVE

Rusko plánuje zakotvit v zákoně spolupráci státu a církve. Oznámila to Putinova vládní strana „Jednotné Rusko“. Obě strany chtějí v budoucnosti otevřeně diskutovat o společných hodnotách a opatřeních k modernizaci společnosti. Moskevskému patriarchátu mají být předkládány návrhy zákonů, aby se předešlo nedorozumění.

Kath-net

MYŠLENKY SVATÉHO FARÁŘE ARSKÉHO

Děti moje, vaše srdce je malé, ale modlitba ho rozšiřuje a činí schopným milovat Boha.

— ✂ —

Poklad křesťana není na zemi, ale v nebi. Naše myšlenky se tedy mají obracet tam, kde je náš poklad.

— ✂ —

Nejkrásnější, co člověk může dělat, je modlit se a milovat.

— ✂ —

V dobře vykonané modlitbě se bolesti rozpouštějí jako snih na slunci.

— ✂ —

Jak obtížné je pochopit, proč věc a tvor tak bezvýznamný, jakým jsme, se může pyšnit. Trocha prachu velká jako ořech, to je všechno, co z nás zbude po smrti. Máme věru být na co pyšní!

— ✂ —

Běžte ze země do země, z království do království, od bohatství k bohatství, od rozkoše k rozkoši: nenajdete štěstí, které hledáte. Země a všechno, co obsahuje, nemůže uspokojit nesmrtelnou duši více, než jak může nasytit špetka mouky ústa toho, kdo je hladový.

— ✂ —

Kdo ztratí čistotu duše, je jako kus látky poskvrněné olejem. Můžete ji prát a sušit, jak chcete, skvrna vždy znovu rozkvetne. Je k tomu třeba zázrak, aby se duše opět očistila.

— ✂ —

Kdo se nemodlí, leze po zemi jako krtek, který si hrabe díru, kam se schovat.

— ✂ —

Sto let bez kněze, a lidé se začnou klanět zvířatům.

— ✂ —

Jakou cenu má duše, pochopíme z toho, kolik úsilí věnuje ďábel tomu, aby ji zkazil.

— ✂ —

VILÉM ZE SAINT-THIERRY - pokračování ze str. 2

v podstatě z masa, a když milujeme Boha, který je Láska sama, jak nezakoušet v tomto vztahu k Pánu také naše nejlidštější city jako něžnost, citlivost, jemnocit? Sám Pán, když se stal člověkem, chtěl milovat srdcem z masa.

Láska a intelekt

Podle Viléma má pak láska další důležité vlastnosti: osvětčuje inteligenci a dovoluje lépe a hlouběji poznávat Boha a v Bohu osoby a události. Poznání, které vychází ze smyslů a z rozumu, zmenšuje, nikoliv však odstraňuje odstup mezi subjektem a objektem, mezi já a ty. Láska naopak vytváří přitažlivost a společenství až do té míry, že jde o transformaci a asimilaci mezi subjektem, který miluje, a milovaným objektem. Tato vzájemnost citu a sympatie dovoluje tedy mnohem hlubší poznání než to, které provádí rozum. Tak je možno vysvětlit slavnou Vilémovu větu: „Amor ipse intellectus est – Již sama o sobě je láska počátkem poznání.“ Drazí přátelé, není tomu právě tak v našem životě? Není snad pravda, že poznáváme skutečně jen toho a to, co milujeme? Bez určité sympatie nikoho a nic nepoznáme! A to platí především při poznávání Boha, jeho tajemství, která překračují kapacitu a dimenze naší inteligence: Boha poznáváme, když ho milujeme!

Epistola aurea

Syntéza myšlení Viléma ze Saint-Thierry je obsažena v dlouhém dopise adresovaném kartuziánům na Mont-Dieu, k nimž

přišel na návštěvu a které chtěl povzbudit a potěšit: *Epistola aurea* (Zlatý list). Nauka o duchovním životě, která je v něm obsažena, je opravdu cenná pro všechny, kteří touží růst ve společenství s Bohem, ve svatosti. V tomto traktátu Vilém předkládá cestu ve třech etapách. Je třeba, říká, přejít od člověka „živočišného“ k onomu „rozumovému“ a pokračovat k onomu „duchovnímu“. Co chce náš autor říct těmito výrazy? Zpočátku přijímá osoba vizi života inspirovanou vírou, úkonem poslušnosti a důvěry. Pak v procesu zvnitřnění, ve kterém vůle a rozum sehrávají velkou roli, je víra v Krista přijata s hlubokým přesvědčením a člověk zakouší harmonický soulad mezi tím, v co věří a doufá, a mezi tajnými aspiracemi duše, rozumu a našich citů. Dospívá tak k dokonalosti duchovního života, kdy skutečnosti víry jsou zdrojem vnitřní radosti a reálného a uspokojivého společenství s Bohem. Je to život jen v lásce a pro lásku. Vilém zakládá tuto cestu na solidní vizi člověka inspirované dávnými řeckými Otcí, především Origenem, kteří odvážným jazykem učili, že povoláním člověka je stát se takovým jako Bůh, který ho stvořil ke svému obrazu a podobě. Boží obraz, přítomný v člověku, ho pohání k podobnosti, tj. ke stále plnější totožnosti vlastní vůle s vůlí Boží. K této dokonalosti, kterou Vilém nazývá „jednotou ducha“, není možno dospět osobním úsilím, jakkoliv upřímným a velkodušným, protože je nezbytná jiná věc. Tě-

to dokonalosti se dosahuje působením Ducha Svatého, který v duši přebývá, očisťuje ji, absorbuje a přetváří v lásku každé úsilí a každou tužbu po lásce v člověku přítomnou. „Je zde pak jiná podobnost s Bohem,“ čteme v *Epistola aurea*, „která se už nenazývá podobnost, ale jednota ducha, když se člověk stává s Bohem jedno, jeden duch, nejen pro jednotu totožné vůle, ale pro neschopnost chtít něco jiného. Tímto způsobem se stává člověk nikoliv Bohem, ale tím, co Bůh je: člověk se stává skrze milost tím, čím je Bůh v přirozenosti“ (*Epistola aurea* 262–263, SC 223, str. 353–355).

Drazí bratři a sestry, tento autor, kterého bychom mohli označit za „Pěvce lásky, charity“, nás učí, jak učinit v našem životě základní volbu, která dává smysl a hodnotu všem dalším volbám: milovat Boha a z lásky k Bohu milovat bližního; jen tak můžeme potkávat pravou radost, předchůf věčné blaženosti. Vstupme tedy do školy světců, abychom se naučili milovat autentickým a totálním způsobem, abychom vstoupili na tuto cestu našeho bytí. S jednou mladou světicí, učitelkou Církve – Terezíí od Ježíška – povězme i my Pánu, že chceme žít z lásky. A skončím právě modlitbou této svěťice: „Miluji tě, a ty to víš, božský Ježíši! Duch lásky mě rozněcuje svým ohněm. Tím, že tě miluji, přitahuji Otce, který moje slabé srdce uchovává, bez úniku. Ó Trojice! Jsi vězněm mé lásky. Žít zde na zemi z lásky je sebeodevzdání bez mezí, bez nároku na odměnu...; když milujeme, nepočítáme. Dala jsem všechno božskému Srdci, které přetéká něžností! A běžím lehce. Nemám již nic a celé mé bohatství je žít z lásky.“

L'Osservatore Romano

3. 12. 2009

Mezitulky redakce Světla

Překlad -lš-

O KROK DÁLE

Dosud mohli anglikánští duchovní homosexuální svazky jen dodatečně požehnat. Biskup Shaw z Bostonu však pokročil dále a povolil ve své diecézi „církvní“ sňatek osob stejného pohlaví. Je prý na čase, abychom poskytli gayům a lesbičkám stejná práva na svátost jako heterosexuálním párům. Toto jeho povolení dále prohlubuje rozpory v anglikánské církvi.

Kath-net

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

ném a nepřiměřeném prostředí, jakým je zanedbaný a studený chlív. Jistě netušila, že ani ty prosté podmínky, které se pro svého Miláčka snaží připravit v chudém nazaretském domku, mu nebude moci nabídnout, protože s ním bude muset uprostřed noci uprchnout do vyhnanství v cizí zemi. Jestliže ve své hluboké pokoře přemýšlela, jak se bude umět vyrovnat se situací, až její Syn podle andělova slova usedne na trůn krále Davida a jeho království nebude konce, sotva si mohla představit, že tímto jeho trůnem bude krvavý kříž, jeho královská koruna bude spletena z trnů. Jak daleko může mít Boží realita k lidským představám, a to i u těch, kteří se zcela a bezvýhradně odevzdali Pánu!

A přece si můžeme být jisti, že i kdyby jí Pánův posel její nastávající pozemskou budoucnost po boku Božího Syna vyličil předem zcela realisticky, nebyl by odešel z nazaretského domku s nepořízenou. Její odpověď by opět zněla: „Jsem služebnice Páně, ať se mi stane podle tvého slova.“ Právě takovou Matku si Otec od věčnosti vyvolil a připravil pro svého jediného Syna. Vy, kteří jste po celý rok věrně sledovali na stránkách Světla Ježíšova poselství adresovaná kněžím prostřednictvím Conchity Armidy, jistě si vzpomínáte, kolikrát a s jakou úctou mluvil v této souvislosti On sám o své Matce a o její Otcem stanovené bezprostřední účasti a podílu na jeho vykupitelském díle. Na jiných místech svých obsáhlých sdělení ji oprávněně a výslovně nazývá svou Spoluvykupitelkou. Tak jako ji potřeboval, aby skrze ni a v ní uskutečnil své Vtělení, tak ji potřeboval, aby ona spolu s ním uskutečnila a dokonala Vykoupení. Nejsou to nějaké naše lidské představy, tím méně nějaká pouhá zbožná přání, je to Otcem, Synem a Duchem Svatým připravená a od věčnosti stanovená Mariina aktivní spolu-

účast na díle spásy, která byla již na samém počátku dějin přidělena Ženě oděné sluncem.

Až budete číst v katechezi Benedikta XVI. o dokonalosti, k jaké má dospět láska, která se nespokojuje s podobností s milovanou osobou, ale dosahuje s ní úplné jednoty, můžete si tato slova promítnout na tu, jejíž láska dosáhla nejvyššího stupně dokonalosti a jednoty, onoho úplného přetvoření, po kterém Ježíš tolik touží. Mariině lásce nestály v cestě žádné lidské slabosti, nedokonalosti, tím méně hříchy, ona byla v úplném sebeobětování své neposkvrněné a zcela nevinné bytosti svému Synu nejen nejpodobnější, ale ona byla s ním v tomto smyslu dokonale sjednocena. A být s Ježíšem dokonale jedno v lásce není nic jiného než s ním být dokonale sjednocen v jeho výkupné oběti.

Panna Maria v Amsterdamu věděla, o čem mluví, když se obrátila na teology s výzvou, aby si důkladně probrali svaté knihy: tam najdou jasně potvrzeno všechno potřebné o jejím spoluvykupitelském díle. Posvátné knihy je ovšem třeba číst se zbožným a čistým srdcem, srdcem otevřeným k úžasu nad Božími divy a zázraky lásky, tak jak tomu bylo např. u světců kolem svatého Bernarda.

Toho bohužel mnozí teologové dnes nejsou schopni. Podle svého titulu mají poznávat, objasňovat a přibližovat lidem to, co se týká Boha, který nás nejen stvořil, ale také se stal jedním z nás. To, co je Boží, bude vždy nekonečně přesahovat to, co je lidské. Skutečnost, že v Mariině lůně přijal Bůh na sebe lidskou přirozenost, to není lidské, ale Boží dílo. Nic bychom o tom nevěděli, kdyby nám to sám Bůh nesdělil. Poznání Boha je nutno hledat především u Boha. Ale někteří tzv. teologové si počínají tak, jako by se Bůh při každém svém záměru a kro-

ku vůči nám lidem měl nejdříve zeptat jich, co by na to řekli a jak by si to představovali. Jestliže si přitom za poslání své „vědy“ stanoví jako podmínku, že všechno nadpřirozené a přesahující bude předem vyloučeno, pak to znamená, jako by chtěli Boha oprostít od všeho božského. Stávají se tak pátou kolonou agnostiků, kteří nám už sto let namlouvají, že náboženství je výmysl a plod nevědomosti a nevzdělanosti a pouhou adaptací pohanských zvyků a názorů. Je asi něco svůdného v pomyšlení: dva tisíce let žili lidé v omylu, až jsem přišel JÁ, abych odhalil pravdu. Není v tom však spíše něco chorobného?

Posláním teologie je dát člověku a jeho poznání i jeho zbožnosti křídla, a nikoliv tato křídla ustríchnout. V oné vrcholné době duchovního života i křesťanské kultury, o kterém nám nyní vypráví Svatý otec ve svých katechezích, byla svatá tajemství naší víry předmětem nejen kontemplace, ale i umělecké inspirace a uměleckého vzletu. Středověcí mystici byli i velcí básníci. Plody jejich úchvatných kontemplací jsou uloženy např. v hymnech a sekvencích, které jsou vzácným pokladem katolické liturgie. Mezi tyto perly patří i úchvatná a pro nás možná překvapující, ale výstižná paralela mezi začátkem a koncem Ježíšova života. Jedna velikonoční sekvence se vrací od zapečetěného hrobu, ze kterého Ježíš vyšel jako Vítěz, k panenskému, tedy rovněž zapečetěnému lůnu Panny Marie, ze kterého na počátku své lidské existence vyšel v Betlémě, aby se představil jako novorozený Spasitel.

V této souvislosti chápeme, že to není náhoda, když oni lidsky tak chytrí teologové, kteří se nedokážou vyrovnat s tím, že Boží Syn se počal a narodil z Panny, nedokážou se vyrovnat ani s tím, že vstal z mrtvých (str. 8). V obou případech jde o totéž Tělo, nad nímž Maria s dojetím rozjímá: tak jak tajemně skrze Ducha Svatého vstou-

pilo do jejího zavřeného panen-ského lůna, a po devíti měsících z tohoto stále zavřeného lůna vyjde, aby se tak narodilo z Panny, tak podobně za 33 let vyjde slavně ze zapečetěného hrobu, aby tak dokonalo dílo spásy. Bude nadále procházet čímkoliv, i skálou či zavřenými dveřmi, a nebude to pro ně již zázrak, nýbrž „přirozený“ stav těla oslaveného. Tomuto stavu se těšili i naši prarodiče, dokud se o něj svou neposlušností nepřipravili. Byli pak vyhnáni z ráje nejen jako z určitého území, ale především z ráje svého oslaveného stavu. Syn Boží proto přijal lidské tělo, aby vrátil našemu tělu možnost dosáhnout opět stavu oslaveného. Ten, kdo by chtěl tento oslavený stav upřít Ježíši Kristu, ten ho upírá i nám všem a činí z našeho úsilí o spásu marnou honbu za pouhou chimérou. To, co by chtělo být osvíceným věděním, je ve skutečnosti bezútešná temnota.

Obrázek Panny Marie, která rozjímá nad svým lůnem, by měly dostat všechny nastávající maminky jako podnět k nevyčerpatelné útěše a důvěře. Ačkoliv tato nejsvětější Panna a největší ze všech matek byla plná milosti a Pán byl ustavičně s ní, nikdo z lidí nevytrpěl na zemi tolik jako Ona. Není proto nikoho, u koho by matky v jakýchkoliv těžkostech a nesnázích mohly najít větší lásku, pochopení a také účinnější pomoc. Každá nastávající matka byla obdobně jako Maria od Boha od věčnosti povolána k vznešenému úkolu, aby ze svého těla a ze své krve dala život milovanému dítěti, které má oslavit nebeského Otce a být poездеjším životě navěky blažená v jeho lůně. Dítě, které nosí pod srdcem, není nějaký výrůstek, ale samostatná, živoucí, Bohem milovaná a vyvolená bytost, za kterou obětovala Maria svého milovaného Syna, aby tato bytost měla život a měla ho v hojnosti. Není vznešenějšího poslání než být jako Maria služebnicí Páně.

-/š-

Pondělí 21. 12. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Evangelium 6:15 Octava dies (554): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 6:45 Ja som s vami (5. díl) 6:55 GOODWILLBOY: Tuning 7:35 Pro vita mundi (95): Mgr. Daniel Kroupa 8:15 Čtème z křesťanských periodik 8:25 Horlivost pro Hospodina - P. ThDr. Michael Slavík 9:15 Přejeme si... 9:35 Mikroregion Třemšín (3/9) 10:00 Zpravodajské Noeviny 10:10 Nedělní čtení 10:35 Na koberečku (74) 10:50 Ja som s vami (4. díl) 11:05 Ecce homo 11:35 Noekreace aneb Vandrování (15. díl) 11:45 Pavel, dobrodruh víry (2. díl) 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Černá Madona 13:20 Řez 13:30 Krásy Čech a Moravy - Český Krumlov 13:50 Cesty za poznáním: Iceland 14:40 Nezděné město 15:00 Kde zní zpěv, mizí žal 15:25 Rusko, můj dětský sen 16:00 H2Onews 16:10 Frano z Malesie 16:35 Krásy Čech a Moravy - Perly horní Vltavy 17:00 NOeparáda (42. díl) [P] 17:25 Pro vita mundi (134): Josef Vlček (1. díl) 18:00 Mikroregion Třemšín (4/9) 18:10 Krkonošský národní park 18:30 Atlas Charity (3. díl): Ostrava - Kunčičky (Charita sv. Alexandra) 18:35 Pavel, dobrodruh víry (2. díl) 18:45 Noekreace aneb Vandrování (15. díl) 18:55 Světlo pro Evropu (7. díl) 19:20 Přejeme si... 19:40 Čtème z křesťanských periodik 19:50 Zpravodajské Noeviny 20:00 Z pokladů duše 20:05 Harfa Noemova III. (16. díl) [P] 20:25 Národní parky Jižní Afriky (1/2) 21:15 Na koberečku (75) [P] 21:30 GOODWILLBOY: Tuning 22:10 Klub Valdocco 22:25 Noční univerzita: Kotva naděje - PhLic. Kateřina Lachmanová 23:05 Léta letí k andělům 23:30 Octava dies (554): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 Černá Madona 1:20 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 22. 12. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Horlivost pro Hospodina - P. ThDr. Michael Slavík 7:05 Kulatý stůl: Zbořené kostely 8:35 Nezděné město 8:55 Světlo pro Evropu (7. díl) 9:20 Kde zní zpěv, mizí žal 9:45 Čtème z křesťanských periodik 10:00 Památky a zajímavosti Vidnavska 10:20 Mikroregion Třemšín (4/9) 10:30 Záliv svatých 11:30 Noeland (7. díl) 11:45 Pavel, dobrodruh víry (2. díl) 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Benefiční koncert pro Pohodičku a Sociálně terapeutické dílny 13:05 Krkonošský národní park 13:25 Národní parky Jižní Afriky (1/2) 14:15 Cesta k církvi: Život a osud otce Alexandra Meně 15:10 Řez 15:20 Rusko, můj dětský sen 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Cesta k andělům (20): Dominika Bohušová 17:00 Pochahontas - indiánská princezna 18:30 Pavel, dobrodruh víry (2. díl) 18:45 Noeland (8. díl) 19:05 Harfa Noemova III. (16. díl) 19:20 Ekoauto (1. díl) 19:30 Čtème z křesťanských periodik 19:35 Noekreace aneb Vandrování (15. díl) 19:50 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 Z pokladů duše 20:05 Bez hábitu (18): Řád karmelitánů 21:05 Zpravodajské Noeviny 21:20 První světová válka - Do Vánoc budeme zpět (2. díl) [P] 21:50 Frano z Malesie 22:25 Cesty za poznáním: Spojené arabské emiráty 23:15 Remesla našich předků 23:40 Znojmo ve spirále času 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 Benefiční koncert pro Pohodičku a Sociálně terapeutické dílny 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 23. 12. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 Krásy Čech a Moravy - Perly horní Vltavy 6:40 První světová válka - Do Vánoc budeme zpět (2. díl) 7:10 Cesta k církvi: Život a osud otce Alexandra Meně 8:05 Na koberečku (75) 8:20 Frano z Malesie 8:45 Čtème z křesťanských periodik 8:55 Cesta

k andělům (20): Dominika Bohušová 9:45 Mikroregion Třemšín (4/9) 10:00 Harfa Noemova III. (16. díl) 10:20 Řez 10:30 Generální audience Benedikta XVI. 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Pro vita mundi (95): Mgr. Daniel Kroupa 12:45 Národní parky Jižní Afriky (1/2) 13:35 Přejeme si... 13:55 Horlivost pro Hospodina - P. ThDr. Michael Slavík 14:45 Krásy Čech a Moravy - Český Krumlov 15:05 Kde zní zpěv, mizí žal 15:30 Památky a zajímavosti Vidnavska 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Znojmo ve spirále času 16:30 Světlo pro Evropu (7. díl) 17:00 Pod nebesy (9. díl) [P] 17:50 NOeparáda (42. díl) 18:15 Noeland (8. díl) 18:35 Pavel, dobrodruh víry (3. díl) 18:45 Atlas Charity (3. díl): Ostrava - Kunčičky (Charita sv. Alexandra) 18:55 Octava dies (554): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 19:25 Rusko, můj dětský sen 19:50 H2Onews 20:00 Z pokladů duše 20:05 Bet Lechem - vnitřní domov (2. díl): Juan Provecho [P] 20:20 Přejeme si... [P] 20:40 Atlas Charity (4. díl): Ludgeřovice (chráněné dílny) 20:45 Krkonošský národní park 21:05 Harfa Noemova III. (16. díl) 21:25 Noekreace aneb Vandrování (15. díl) 21:35 Ja som s vami (5. díl) 21:45 Octava dies (554): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 22:25 Záznam generální audience papeže Benedikta XVI. 0:00 H2Onews 0:10 Noční univerzita: Kotva naděje - PhLic. Kateřina Lachmanová 0:50 První světová válka - Do Vánoc budeme zpět (2. díl) 1:20 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 24. 12. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Evangelium [P] 6:15 Vánoční zamyšlení [P] 6:20 Zpravodajské Noeviny 6:30 Statečný kněz 7:25 Zimní písničky: koledy 7:35 Vánoční zamyšlení 7:40 Bet Lechem - vnitřní domov (2. díl): Juan Provecho 7:55 Evangelium 8:10 Ježíš 9:40 Noeland (9. díl) [P] 10:00 Pod nebesy (9. díl) 10:50 Malý princ 11:55 Vánoční zamyšlení 12:00 Angelus Domini 12:05 Mohelnický betlém 12:15 V ten vánoční čas aneb Permonik a betlémy na ostravském hradě 13:00 Dopis z Indie 13:25 O Slunovratu 14:55 Borotinské betlémy 15:10 Evangelium 15:20 Čaro múdrosti a lásky [P] 16:30 Pro vita mundi (115): Vánoční speciál - Mons. Jan Graubner 17:15 Vánoční koncert Václava Hudečka 2008 18:25 Malý pastierik 18:45 Labutí sen o duši [P] 19:55 Vánoční zamyšlení 20:00 Vánoce v Římě [P] 20:35 Narodil se Kristus Pán 21:00 Slovenské betlémy (1. část) 21:25 Z pokladů duše 21:55 Půlnoční mše svatá z Baziliky sv. Petra v Římě [L] 23:55 Setkání s bratrem Rogerem (1/2) 0:45 Živý betlém v Horním Lidči 1:25 Vánoční duchovní písně z kancionálu Kaple královské 3:50 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 25. 12. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Evangelium 6:15 Z pokladů duše 6:25 Pro vita mundi (115): Vánoční speciál - Mons. Jan Graubner 7:20 Bůh v Číně 8:15 Evangelium 8:25 Z pokladů duše 8:30 Čaro múdrosti a lásky 9:30 Mohelnický betlém 9:45 Evangelium 10:00 Mše svatá z kostela Dona Boska v Ostravě [L] 11:10 V ten vánoční čas aneb Permonik a betlémy na ostravském hradě 11:55 Urbi et Orbi 12:35 Z pokladů duše 12:40 Vianočná záhada 13:05 Vánoční koncert Tomáše Kočka a Orchestru 14:05 Pod nebesy (9. díl) 15:00 Otec Pio 16:50 Benedikt XVI.: Dobrodružství pravdy 17:45 Bet Lechem - vnitřní domov (2. díl): Juan Provecho 18:05 Vánoční koncert Václava Hudečka 2009 [P] 19:30 Slovenské betlémy (1. část) 19:50 H2Onews [P] 20:10 Čekání [P] 21:30 Evangelium 21:45 České a moravské betlémy (2. část) 22:10 Setkání s bratrem Rogerem (2/2) 23:00 Jesličky svatého Františka 0:10 Bůh v Číně 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Poselství Královny míru

„Drahé děti! V tomto čase milosti vás zvú, abyste obnovili modlitbu ve svých rodinách. Připravte se s radostí na Ježíšův příchod. Děti moje, ať jsou vaše srdce čistá a laskavá, aby láska a teplo začaly téct skrze vás do každého srdce, které je daleko od Jeho lásky. Děti moje, buďte mýma vztaženými rukama, rukama lásky pro všechny, kteří se ztratili, kteří už nemají víru a naději. Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu!“

Medžugorje 25. 11. 2009

„Drahé děti! V tomto čase přípravy a radostného očekávání já, jako Matka, vám chci ukázat na to, co je nejdůležitější, na vaši duši. Může se v ní narodit můj Syn? Je láskou očistěná od lži, pychy, nenávisti a zloby? Miluje vaše duše nade všechno Boha jako Otce a bratra člověka v Kristu? Já vám ukazuji na cestu, která vyzvedne vaši duši do plného sjednocení s mým Synem. Přejí si, aby můj Syn se ve vás narodil. Jaká radost pro mne, Matku! Děkuji vám.“

Poselství svěžené Mirjaně 2. 12. 2009

Sobota 26. 12. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Evangelium [P] 6:15 Z pokladů duše [P] 6:25 Narodil se Kristus Pán 6:50 Vánoce v Římě 7:20 České a moravské betlémy (2. část) 7:45 Pro vita mundi (60): kardinál Miloslav Vlk 8:25 Vianoce v Terchovej 8:35 Noeland (9. díl) 8:55 Otec Pio 10:30 Čekání 11:45 Pavel, dobrodruh víry (5. díl) 11:55 Z pokladů duše 12:00 Angelus Domini 12:05 H2Onews 12:15 Štvrtá hlava draka [P] 13:30 Souznění 2007 14:55 Rok dvou papežů [P] 15:50 Labutí sen o duši 16:50 Evangelium 17:00 Matka Markéta - maminka Dona Bosca 18:20 Vánoce v Římě 18:50 Červené čižmičky 19:25 Nedělní čtení [P] 19:50 Evangelium 20:05 Z pokladů duše 21:35 Betlémy Evropy a Asie (3. část) 22:00 H2Onews 22:10 Setkání s otcem kardinálem Tomáškem [P] 23:50 Hradišťan s Jirím Pavlicou a Czech Virtuozii 1:10 Evangelium [P] 1:20 Poslech Radia Proglas.

Neděle 27. 12. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Evangelium [P] 6:25 Nedělní čtení 6:55 Rok dvou papežů 7:50 Štvrtá hlava draka 9:00 V ten vánoční čas aneb Permonik a betlémy na ostravském hradě 9:50 Evangelium 10:00 Mše svatá ze Slovenska [L] 11:10 Bet Lechem - vnitřní domov (2. díl): Juan Provecho 11:25 Vánoční duchovní písně z kancionálu Kaple královské 11:55 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. [L] 12:20 Vánoční vzkazy [P] 13:05 H2Onews 13:20 Pro vita mundi (60): kardinál Miloslav Vlk 14:05 Být s naším lidem 14:20 Popelka nazaretská 15:00 H2Onews 15:15 Betlémy Evropy a Asie (3. část) 15:40 Evangelium 16:00 Bůh v Číně 16:55 NOeparáda (42. díl) 17:25 Noeland (9. díl) 17:45 Bílý medvědí král 19:05 Pod nebesy (9. díl) 19:55 Evangelium 20:00 Z pokladů duše 20:05 OD [P] 20:35 Noekreace aneb Vandrování (16. díl) [P] 20:45 Dvanáctiletý Ježíš v chrámu [P] 22:20 Betlémy Ameriky a Afriky (4. část) 22:45 Hubblův dalekohled 0:05 Nedělní čtení 0:30 Vánoční koncert Václava Hudečka 2009 1:55 Evangelium 2:05 Poslech Radia Proglas [L].

Římskokatolická farnost Tábor – Klokoty a Obláti Panny Marie Neposkvrněné **zvou do Klokot na VELKOU KLOKOTSKOU KŘÍŽOVOU CESTU ve čtvrtek 31. 12. 2009 ve 21.00 hodin.** Sraz před vstupem do areálu. Křížová cesta bude zakončena mší svatou v Emauzích ve 22.15 hodin.

Termíny **DUCHOVNÍCH CVIČENÍ** na jaře 2010 v **exercičním domě v Kolíně**: 18. 1. – 22. 1. Základ postupu duše, P. J. Tichý SJ • 24. 1. – 30. 1. Poznat hloubku vlastního hříchu a hloubku Božího milosrdenství, P. F. Lízna SJ • 23. 2. – 27. 2. Postní duchovní obnova pro všechny, P. J. Hladiš SJ • 1. 3. – 5. 3. Základ postupu duše, P. J. Tichý SJ • 5. 3. – 7. 3. Postní duchovní obnova pro děvčata od 15 let, P. MUDr. J. Korda • 18. 3. – 21. 3. Bůh, já a rozlišování hnutí, P. J. Adamík SJ • 25. 3. – 28. 3. Postní duchovní obnova pro všechny, P. J. Čupr SJ • 20. 4. – 24. 4. Ignaciánská duchovní obnova pro všechny, P. J. Čupr SJ • 25. 4. – 1. 5. Poznat, milovat a následovat Krista, P. F. Lízna SJ • 14. 5. – 16. 5. Být jezuitou dnes, P. J. Adamík SJ • 16. 5. – 23. 5. Ignaciánská duchovní cvičení pro řeholnice, P. J. Čupr SJ • 1. 6. – 5. 6. Exerciice s Pannou Marií, P. J. Hladiš SJ • 23. 6. – 26. 6. Ignaciánská duchovní obnova pro všechny, P. P. Havlíček SJ • 25. 7. – 31. 7. Ignaciánská duchovní cvičení pro řeholnice, P. F. Hylmar SJ. **Kontakt:** Exerciční dům, Kutnohorská 26, 280 02 Kolín • e-mail: exercicie.kolin@seznam.cz, tel. 731 182 112.

Bohoslužby o Vánocích v bazilice Nanebevzetí Panny Marie – Staré Brno, Mendlovo nám.: 24. 12. v 15 a 22 hod. • **25. 12. a 26. 12.** v 7.30, 9 a 11 hod. • **31. 12.** v 17 hod. • **1. 1. 2010** v 9, 11 a 17 hod.

Požehnané, milostiplné Vánoce a celý nastávající rok 2010 na přímluvu Panny Marie Svatotomské přejí všem lidem dobré vůle starobrněňští augustiniáni.

Jihočeští Mladí křesťanští demokraté a Hnutí Pro život ČR pořádají **STRMILOVSKÝ PRO-LIFE VÍKEND PRO MLADÉ ve dnech 12. – 14. února 2010.**

Program: Pátek 12. února – 18.00 registrace • 20.00 Roman Joch: Eutanazie – evropský pohled • **Sobota 13. února** – 9.00 Michaela Freiová: Umělé potraty jako ženské právo • Jiří Carbol: Pro-life témata v české politice; přednáška a diskuse • 14.00 Radim a Kateřina Ucháčovi: Jak mluvit o bioetických tématech • Matyáš Zrno: Média a kultura života • Jan Vrána: Zkušenosti s projektem Stop genocidě • 20.00 Zdeňka Rybová: Poradenství a postabortivní syndrom • **Neděle 14. února** – 10.00 Xenie Preiningerová: Antikoncepce a umělé oplodnění z pohledu lékaře • David a Michaela Prentisovi: Antikoncepce a její dopady. Aktuální informace najdete na <http://prolife.cz/strmilov>. **Registrace a přihlášení k ubytování je možné do 31. ledna 2010.** Lze se zúčastnit i jen části přednášek bez registračního poplatku. V registračním poplatku 450 Kč je zahrnuto ubytování a strava. **Kontaktní osoba:** Ignác Pospíšil, ignac.pospisil@centrum.cz, tel. 775 048 413. **Ubytování:** Pension Gambit, Strmilov u Jindřichova Hradce, <http://gambit.strmilov.cz>.

Vydáváme **puzzle betléma** (260, 480 a 912 dílků), **puzzle panoráma Betléma** (494 a 920 dílků) a dále **puzzle papeže a kostelů** (260 dílků). Cena s poštovným je 150, 250 a 350 Kč. **Objednávky:** Římskokatolická farnost Třebíč-město, Martinské nám. 87/20, 674 01 Třebíč • e-mail: trebicmartin@volny.cz • tel. 568 841 532, SMS 728 133 220. Více na www.volny.cz/trebicmartin.

Liturgická čtení

Neděle 20. 12. – 4. neděle adventní
1. čt.: Mich 5,1–4a
Ž 80(79),2ac+3b.15–16.18–19
Odp.: 4 (Pane, Bože, obnov nás, rozjasni svou tvář, a budeme spaseni.)
2. čt.: Žid 10,5–10
Ev.: Lk 1,39–45
Slovo na den: **Spěchala.**

Pondělí 21. 12. – připomínka sv. Petra Kanisia
1. čt.: Pis 2,8–14 nebo Sof 3,14–18a
Ž 33(32),2–3.11–12.20–21
Odp.: 1a.3a (Radujte se, spravedliví, z Hospodina, zpívejte mu píseň novou.)
Ev.: Lk 1,39–45
Slovo na den: **Jak jsem si zasloužila?**

Úterý 22. 12. – ferie (v českobudějovické diecézi: svátek Výročí posvěcení katedrály)
1. čt.: 1 Sam 1,24–28
1 Sam 2,1,4–5.6–7.8abcd
Odp.: srov. 1a (Srdce mé jásá v Bohu, mém spasiteli.)
Ev.: Lk 1,46–56
Slovo na den: **Velebí má duše Hospodina.**

Středa 23. 12. – připomínka sv. Jana Kentského
1. čt.: Mal 3,1–4.23–24
Ž 25(24),4–5ab.8–9.10+14
Odp.: Lk 21,28 (Vzpřimte se a zdvihněte hlavu, protože se blíží vaše vykoupění.)
Ev.: Lk 1,57–66
Slovo na den: **Ruka Páně.**

Čtvrtek 24. 12. – ferie (ráno)
1. čt.: 2 Sam 7,1–5.8b–12.14a.16
Ž 89(88),2–3.4–5.27+29
Odp.: srov. 2a (O tvém milosrdenství, Hospodine, na věky budu zpívat.)
Ev.: Lk 1,67–79
Slovo na den: **Abychom mu beze strachu sloužili.**

večer:
1. čt.: Iz 62,1–5
Ž 89(88),4–5.16–17.27+29
Odp.: 2a (Na věky chci zpívat o Hospodinových milostech.)
2. čt.: Sk 13,16–17.22–25
Ev.: Mt 1,1–25

v noci:
1. čt.: Iz 9,1–3.5–6
Ž 96(95),1–2a.2b–3.11–12.13
Odp.: Lk 2,11 (Dnes se nám narodil Spasitel, Kristus Pán.)
2. čt.: Tit 2,11–14
Ev.: Lk 2,1–14
Slovo na den: **Sláva Páně se rozzářila.**

za svítání:
1. čt.: Iz 62,11–12
Ž 97(96),1+6.11–12
Odp.: Světlo dnes zazáří nad námi, neboť se nám narodil Pán.
2. čt.: Tit 3,4–7
Ev.: Lk 2,15–20

Pátek 25. 12. – slavnost Narození Páně
1. čt.: Iz 52,7–10
Ž 98(97),1,2–3ab.3cd–4.5–6
Odp.: 3c (Uzřely všechny končiny země spásu našeho Boha.)
2. čt.: Žid 1,1–6
Ev.: Jan 1,1–18
Slovo na den: **Světlo svítí v temnotě.**

Sobota 26. 12. – svátek sv. Štěpána
1. čt.: Sk 6,8–10; 7,54–60
Ž 31(30),3cd–4.6+8ab.16bc–17
Odp.: 6a (Do tvých rukou, Hospodine, svěruji svého ducha.)
Ev.: Mt 10,17–22
Slovo na den: **Abyste vydali svědectví.**

BREVIÁŘ PRO LAIKY

19.–26. PROSINCE 2009

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 20. 12.		PO 21. 12.		ÚT 22. 12.		ST 23. 12.		ČT 24. 12.		PÁ 25. 12.		SO 26. 12.			
Antifona	122	131	122	131	122	131	122	131	122	131	154	167	1617	1832		
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvilky:																
Hymnus	122	131	122	131	122	131	122	131	122	131	154	167	1617	1833		
Antifony	116	124	124	134	125	134	125	134	150	163	160	174	1618	1833		
Žalmy	1137	1264	1152	1280	1167	1297	1183	1313	1199	1331	813	914	813	914		
Krátké čtení a zpěv	116	125	139	152	143	155	146	159	150	163	161	174	1618	1834		
Antifona k Zach. kantiku	117	125	140	152	143	156	146	159	150	163	161	175	1619	1834		
Prosby	117	125	140	152	143	156	147	159	150	163	161	175	1619	1834		
Závěrečná modlitba	117	126	140	153	143	156	147	160	151	164	162	175	1619	1835		
Modlitba během dne:																
Hymnus	123	133	123	133	123	133	123	133	123	133	155	168	155	168		
Antifony	124	133	124	133	124	133	124	133	124	133	156	169	156	169		
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1204	1336	162	176	1234	1370		
Krátké čtení	118	126	141	153	144	157	147	160	151	164	164	178	1619	1835		
Závěrečná modlitba	117	126	140	153	143	156	147	160	151	164	164	179	1619	1835		
Nešpory:																
	SO 19. 12.															
Hymnus	121	130	121	130	121	130	121	130	121	130	157	170	153	180	153	166
Antifony	114	123	119	128	124	134	125	134	125	134	157	170	165	180	169	185
Žalmy	1133	1259	1146	1274	1161	1291	1177	1308	1193	1324	157	171	165	181	1649	1866
Kr. čtení a zpěv	115	123	119	128	142	154	145	158	148	161	159	172	167	183	169	185
Ant. ke kant. P. M.	135	147	139	151	142	154	145	158	149	162	159	173	168	183	170	185
Prosby	115	123	119	128	142	155	145	158	149	162	159	173	168	183	170	186
Záv. modlitba	117	126	117	126	140	153	143	156	147	160	160	174	169	184	173	189
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1238	1374	1242	1379	1238	1374

**Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu 19. 12. 2009, 9. 1. 2010
a všechny následující soboty v době od 8 do 12 hodin.**

JAKO MUŽE A ŽENU JE STVOŘIL

Jean Vanier • Z angličtiny přeložil Jan Vančura

Autor mluví o lidské sexualitě z perspektivy křesťanské antropologie, ověřované letitou zkušeností s mentálně postiženými a jejich asistenty žijícími v komunitách Archa. Používá mnoho příkladů ze života, a i když nechává zazářit ideál skutečné lásky, nezastírá reálné lidské problémy a ohraničenosti a některé těžko řešitelné otázky. Podle jeho vlastních slov kniha nabízí podněty k vlastní úvaze, nikoli dané normy.

*Karmelitánské nakladatelství
Brož., 136x195 mm, 208 stran, 229 Kč*

JÁ TĚ SNAD PŘETRHNU!

Denis Sonet • Z francouzštiny přeložila Markéta Štěpánková

Autor odpovídá na mnohé konkrétní otázky rodičů dospívajících dětí. Ne všechno se týká každé rodiny, ale většinou jde o témata natolik univerzální, že dříve nebo později je rodiče řešit musí: Jak řešit konflikty s dětmi? Jak dosáhnout poslušnosti dětí bez přílišné přísnosti? Jak s nimi mluvit o přátelství a lásce? a mnoho dalších. Denis Sonet je knězem diecéze Troyes ve Francii.

Léta se věnuje poradenství a duchovnímu doprovázení manželských párů, je stálým dopisovatelem časopisu Famille Chrétienne (Křesťanská rodina).

*Karmelitánské nakladatelství
Brož., 137x195 mm, 104 stran, 125 Kč*

ARCHANDĚL MICHAEL. DYNAMICKÝ OBHÁJCE ŽIVOTA • VHLED DO ŽIVOTA ANDĚLŮ

Odpovědný redaktor Michal Altrichter

Sborník sleduje osobnost svatého archanděla Michaela, a to z oborově různorodých pohledů. Obsahuje historické, biblické, spirituální i umělecké příspěvky, v nichž jsou zohledněna nejnovější současná bádání. Rovněž pojednává o poutních místech Mont-Saint-Michel (Francie) a Monte Gargano (Itálie). Cenné informace poskytují překlady z francouzských teologických slovníků. Do publikace je vřazena také bohatá paleta barevných ikon a reprodukcí svatého Michaela. V českém prostředí se jedná o nejučelnější publikaci svého druhu.

*Refugium Velehrad-Roma s.r.o.
Váz., 137x210 mm, 632 stran, 520 Kč*

INFORMACE PRO ODBĚRATELE: Světlo č. 1/2010 na neděli 10. ledna 2010 odešleme nejpozději do 5. 1. 2010. Pokud tedy do 11. ledna 2010 neobdržíte svá předplacená Světla nebo zásilku s fakturou v objednaném množství, prosíme, abyste se nám ozvali buď na telefon: 585 222 803 (Věra Mrtvá), nebo e-mailem: mrtva@maticecm.cz. Sdělte nám prosím, kdy jste předplatné platili, na jaký účet, v jaké výši a s jakým variabilním symbolem. V případě, že jste obdrželi s fakturou jiný počet, než jste požadovali, také se ozvěte na výše uvedený kontakt. Ihned problém vyřešíme. Děkuji za porozumění. **Věra Mrtvá**

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

771 11 Olomouc 1
147/2002
P. P.

D + 1

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.